

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul X, Nr. 122, SEPTEMBRIE 2013 *Apare în ULTIMA ZI a lunii* **2,5 lei**

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU **Redactor şef: Nicoleta Codrin**

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; **tel.:** 0212425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; **SITE:** **www.zelea-codreanu.com**

CUPRINS:

Editorial: ROMÂNIZAREA DEZMĂŢULUI CRIMINAL

Lupta golemului iudaic pentru transformarea României într-un Israel european este de o mare complexitate şi trebuie să acţioneze în legătură cu trecutul criminal, cu prezentul axat pe promovarea proprietăţii evreieşti asupra resurselor cu care se poate exercita un control economic asupra oricărei activităţi industriale în sensul de materii prime şi carburanţi, **creând premizele unui viitor comportament discreţionar.**

De un timp oarecare, prin intermediul presei, aservite, dar beneficiind şi de aportul televiziunilor care sunt dispuse - din motive de rating şi din prostie - să înghită orice momeală: **cazul torţionarului Vişinescu,** comandant al penitenciarului de la Râmnicu Sărat în perioada existenţei deţinuţilor politici, **a ţinut zile bune capul de afiş al jurnalelor de actualităţi.**

Şi merită să reluăm şi noi subiectul şi să ne comportăm prosteşte?

Nici vorbă, **dar când vorbeşti de un torţionar, automat te gândeşti la şefii lui** şi mai departe pe scara ierarhică, la tot angrenajul bestial, ***construit de cine, pentru ce,*** să localizezi totul în timp şi, nu în ultimul rând, ***să desluşeşti motivele profunde ale punerii pe tapet a problemei*** **.**

De cele mai multe ori publicaţia noastră pune la dispoziţia opiniei publice fapte de o importanţă capitală care, luate la cunoştinţă, ar trebui să cutremure edificiile construite cu răbdare şi migală de către autorităţile evreieşti, edificii menite să obstrucţioneze adevărul (bineînţeles, cu referire la interesele noastre naţionale). *Lipsa mijloacelor materiale care ne obligă la un tiraj modest şi la o difuzare limitată, precum şi sărăcia românilor, generatoare de preocupări strict legate de supravieţuire, micşorează efectele pe care le aşteptăm în sensul unei opinii mai radicale asupra manevrelor antinaţionale de orice fel şi din partea oricui .*

Bineînţeles că, fără legătură cu "Cuvântul Legionar", se poate totuşi constata o deşteptare a opiniei publice care îşi manifestă refuzul net de a mai ceda jocului ordinar al politicienilor şi presiunilor unor dirijori ai politicii internaţionale .

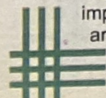
Despre "Roşia Montana" poate cu altă ocazie, dar cei care contestă orice fel de înţelegere anterioară cu societatea transnaţională de sorginte evreiască (şi nu pentru aceasta), îşi dedică naţionalismul acţiunii lor; cianura este pretextul , este de fapt un paravan în spatele căruia se ascunde hotărârea de a nu mai vinde bogăţiile naţionale, de a nu mai accepta înrobirea.

După acest preambul absolut obligatoriu, să intrăm în subiectul propriu-zis.

Voi începe cu o întrebare ale cărei răspunsuri le voi da în cuprinsul articolului şi pe care, ca de obicei, le socotesc atât de importante încât, dacă aş putea, le-aş introduce ca un capitol obligatoriu într-o istorie, obiect de învăţământ încă din clasele gimnaziale, iar pentru tinerii cu studiile încheiate şi pentru maturi aş tipări zeci de mii de broşuri difuzate gratuit.

(continuare în pag. 4)

Nicador Zelea-Codreanu

NICI O LACRIMĂ

Cu puţin timp în urmă am văzut la TVR 1 cum un bătrânel agresa câţiva cameramani care voiau să-i ia un interviu. S-a repezit la aceştia căutând să-i împiedice să-l filmeze, având ca armă pumnii, deşi foarte bine putea să se comporte civilizat, să nu le răspundă şi să-şi vadă liniştit de drum.

Persoana în cauză este octogenară şi se numeşte Alexandru Vişinescu. Cine a fost?

Are gradul de colonel şi a fost directorul penitenciarului de tristă amintire Râmnicu Sărat, între anii 1955-1960, perioadă în care mulţi deţinuţi, toţi politici, au ieşit pe poarta închisorii noaptea, cu picioarele înainte, urmare a regimului crunt, plin de privaţiuni de tot felul, începând de la subalimentare şi până la lipsa totală de asistenţă medicală, frig, pedepse corporale, unde cel mai des cuvânt folosit la adresa epavelor omeneşti era acela de "bandit" - "duşman al clasei muncitoare".

După 24 de ani (!) trecuţi de la abolirea oficială a regimului comunist, **Al. Vişinescu a fost chemat de către instanţele judecătoreşti să dea explicaţii asupra comportamentului său inuman** care s-a soldat cu moartea a numeroşi condamnaţi, singura lor vină fiind aceea de apartenenţă la partidele "istorice" din perioada interbelică, în speţă Partidul Ţărănist şi Partidul Liberal.

La anchetă colonelul Vişinescu, care are în continuare acest înalt grad militar şi o pensie pe măsură, adică peste 5.000 de lei (50 milioane lei vechi lunar), precum şi o casă confortabilă în inima Bucureştiului, a declarat cu emfază (de fapt, cu tupeu) că *"nu se simte cu nimic vinovat de ceea ce s-a întâmplat în închisoare în timpul mandatului său, el a fost un simplu executant al ordinelor primite de la diriguitorii de atunci ai ţării."* Mai mult, cică el a fost ca un "tată" pentru cei care erau privaţi de libertate, *"plin de solicitudine şi de respect"*!

Această minciună neruşinată a inculpatului a fost susţinută ulterior în faţa camerelor de televiziune şi de către nepotul său, cu argumente hazlii: *"Unchiul meu a fost un om generos, are multe scrisori de mulţumire de la cei întemniţaţi"* (!?), ba, mai mult, cică *"oricând pot aduce câteva persoane care să confirme acest lucru"*!! Foarte bine, îi aşteptăm să-i vedem la faţă şi să le ascultăm osanalele adresate lui "Mesia", în speţă col. Al. Vişinescu, care a fost "salvatorul" lor! Dar aceştia vor veni la calendele greceşti întrucât nimeni dintre cei puţini rămaşi în viaţă nu va putea confirma aberaţiile nepotului sinistru torţionar, ci din contră!

I-a sărit în ajutor, cu vocea ridicată la maxim, şi soţia nepotului său, care a blamat pe cameramanii aflaţi la poarta judecătoriei: *"Uitaţi-vă cum arată, l-aţi distrus! Ce aveţi cu el, un om bătrân, de 84 de ani, neruşinaţilor? Îl veţi avea pe conştiinţă."*

Numai că figura celui anchetat nu arăta deloc a fi maladivă: omul avea un mers şi un pumn (!) sănătos, îmbrăcămintea nu era sărăcăcioasă, totul dovedea că bătrânelul era sănătos tun atât din punct de vedere fizic, cât şi mental.

Dar, în lipsa celor care pot depune mărturie despre viaţa "de rai" din celule, am avut ocazia, cu ani în urmă, să-l ascultăm pe Corneliu Coposu care a fost întemniţat şi el aici o perioadă, cum descria realist viaţa infernală din închisoare, cum povestea despre moartea lui Ion Mihalache (a murit aici, surd din cauza bătăilor peste urechi), şi despre moartea multor altora. Ne-a prezentat, aflat la faţa locului, tot la TV, şi preşedintele PNŢ-ului, Ion Diaconescu, culoarul celulelor de pe ambele părţi, încuiate cu lacăte mari şi zăvoare ruginite, celula în care a petrecut mulţi ani complet rupt de ceea ce se întâmpla afară, carcera unde stăteau pe întuneric cei pedepsiţi pentru orice fleac, camera de anchetă căreia din când în când îi treceau pragul, prin rotaţie, toţi deţinuţii, că poate îşi mai aduceau aminte de ceea ce "omiseseră" la interogatoriile anterioare.

În urmă cu câteva zile a început ancheta unui alt torţionar: este vorba despre colonelul Ioan Iosif Ficioru, cel care a condus colonia de muncă Periprava, aflată în inima Deltei.

La cei 86 de ani ai săi şi el este sănătos tun, cu o pensie de nabab: 6.000 lei lunar. A declarat că *"nu este cu nimic vinovat"*, că *"şi-a făcut numai datoria"* (!!) şi deci *"nu are ce-şi reproşa"*!!

Şi el a fost blând... ca lupul! În timpul mandatului său de trei ani, în tabăra de muncă au murit peste 130 de deţinuţi de care sinistra figură nu-şi aduce aminte!! Dar minciuna, se ştie, are picioare scurte, şi dovada palpabilă sunt cele câteva gropi comune descoperite curând în preajma fostului lagăr, care adăposteau zeci de schelete ce nu au putut fi identificate.

Acest satrap a avut vocaţia de a chinui şi maltrata oameni nevinovaţi, bătându-i personal.

Ca să ajungă la această funcţie, deloc de invidiat de cei cu minte la cap, a semnat angajamente de loialitate faţă de PCR, a căutat să se "evidenţieze", dovadă fiind fotografiile făcute acum câteva decenii, care îl prezintă cu pieptul plin de decoraţii. *Oare o decoraţie câţi morţi reprezintă?!*

Îmi amintesc bine cum la începutul anului 1990 au fost nenumărate voci, printre care şi a subsemnatului, care au cerut impetuos curăţirea imediată a Ministerului de Interne de cei care au susţinut fostul regim totalitar. Curăţirea nu prin încarcerări, ci prin eliminarea totală din viaţa publică, prin tăierea listei lungi de privilegii cu nimic justificate. Cei cu slujbe obişnuite aveau un modest apartament într-unul din cartierele mărginaşe ale Capitalei şi o pensie minimă; aceştia au depus o muncă într-adevăr utilă societăţii, pe când gradaţii cu stele multe pe epoleţi, ce au făcut pentru prosperitatea ţării? Absolut nimic! Au fost muncitori cu gura şi ochii, au beneficiat de salarii grase, de haine gratuite, de case de odihnă proprii, de ieşirea la pensie la numai 55 de ani. Erau persoane "intangibile". Avantajele erau nu numai pe linie verticală, dar şi pe cea orizontală, pe care se afla familia (partenera de viaţă şi copiii care erau priviţi cu alţi ochi, de teama unor eventuale represalii, de către cei care erau, volens-nolens, în contact cu aceştia: profesorii, doctorii, juriştii)!

În primele luni ale anului 1990 s-a început cu identificarea torţionarilor, şi anume cu "numărul 1", generalul criminal Nicolski.

O fătucă devenită peste noapte o acerbă anticomunistă după ce, cu ani înainte, avusese o funcţie înaltă în conducerea "Scânteii Tineretului", şi care, ulterior, a realizat un serial intitulat "Memorialul Durerii" (cu totul neconvingător), s-a deplasat la vila unde locuia Nicolski, în "buricul Bucureştiului", pe strada revenită la vechiul nume, "Pia Brătianu" (înainte se numea "Olga Bancic", fostă ilegalistă!), aflată lângă Bd. Dacia, şi i-a luat un interviu.

În spaţioasa şi eleganta sufragerie, omul care "nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase", a declarat că este "erou" într-un fel deoarece a *"salvat ţara de legionarii care erau toţi asasini şi jefuitori, toţi fără căpătâi, pe care i-a încarcerat"*! Cică *"a fost apoi linişte, nu răzmeriţe"* (desigur, doar era teroare), *"dar cei închişi au fost reeducaţi"* (cu bătăi) *"şi au fost apoi utili societăţii"*.

Fătuca nu l-a întrerupt cu întrebări incomode fiindcă era total în afara temei şi l-a lăsat să bată câmpii poticnindu-se la orice cuvânt de accentul său de Grimberg venit ca spion după ce trecuse noaptea Prutul.

Nici Nicolski nu a fost alungat din vila care nu-i aparţinea şi a beneficiat de pensia mare până când a intrat pe poarta iadului.

Fostul ministru de Interne, Al. Drăghici, nu a mai apucat să apară la televizor. Cel care are **pe conştiinţă sutele de mii de morţi la Canalul Dunăre - Marea Neagră, la Aiud, Sighet, Făgăraş, Gherla, Piteşti, Suceava, Galaţi şi altele,** informat de către colegii săi de la Securitate că ar putea fi anchetat, a fugit în Ungaria, apoi nu s-a mai ştiut nimic despre el întrucât poseda paşaport şi nu avea interdicţie de a părăsi ţara. Dar nu-i de mirare, fiindcă la conducere se aflau Ion Iliescu, Petre Roman şi eminenţa cenuşie Silviu Brucan, care au muşamalizat toate atrocităţile făcute de fostul aparat represiv. Şi nu numai atât: din rândurile acestuia au fost "promovate" în înalte funcţii (miniştri sau subsecretari de stat) multe nume. Se motiva pueril că s-ar fi creat un "vid" dacă aceştia erau înlăturaţi, fiindcă nu aveau cadre competente ...

Am avut un unchi, bărbat frumos, licenţiat, care vorbea cursiv limba franceză, era comisar şi făcea parte din faimosul Birou 2 care se ocupa numai de urmărirea comuniştilor.

În febr. 1950 el şi toţi colegii lui, în număr de 23, în frunte cu şeful lor, col. Manolescu, au fost arestaţi şi condamnaţi între 15 - 25 de ani. A murit la Gherla zece ani mai târziu, interval în care mătuşa mea, sora mamei, a trebuit să divorţeze de el ca să poată fi angajată în serviciu.

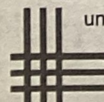
În 1964, când toţi deţinuţii politici au fost eliberaţi, a venit la noi în casă un coleg de suferinţă al unchiului meu, comisarul Ristoiu, care ne-a relatat pe larg despre destinul tragic al celor din Biroul 2: toţi fără dinţi din cauza hranei mizerabile, ţinuţi în frig, loviţi crâncen de gardieni în fiecare zi. Spunea Ristoiu tatălui meu: "D-le Georgescu, noi am fost nişte sfinţi în comparaţie cu cei care ne supravegheau. Comuniştii pe care i-am arestat au fost condamnaţi la pedepse minime, între 3 - 5 ani, cele mai aspre pedepse arareori ajungând la maxim 10 ani; primeau pachete în fiecare lună de la familiile lor, zilnic erau scoşi pentru o oră la plimbare în curtea închisorii, aveau drept la vizită şi vorbitor cu cei apropiaţi lor, soţiile şi copiii. Noi nu am avut aceste drepturi elementare, nu am primit şi nu am scris nici o scrisoare, cei care mureau din cauza condiţiilor draconice erau acoperiţi de un lait-motiv etern care înştiinţa familia: <<mort de infarct>>. Nimeni nu a avut mormântul său, toţi au fost îngropaţi în secret, fără slujbe şi cruce, în gropi comune ." Acesta este adevărul, nu inepţiile lui Vişinescu şi Ficioru...

Foarte probabil că aceştia doi vor fi condamnaţi la câţiva ani de închisoare, dar cu suspendare, din cauza vârstei înaintate. Vârsta, care nu a fost un argument şi în cazul lui Iuliu Maniu, Argetoianu (ambii trecuţi de 80 de ani), sau al lui "Moş Nae" (N. Batzaria, fost director al revistei de mare tiraj "Universul Copiilor" cu eroii săi, Haplea şi Coana Frosa).

În ultimul moment am aflat **vestea teribilă: în Parlament s-a votat legea** ca persoanele cu pensii mari, condamnate pentru genocidul din închisori, să fie **penalizate cu 25%, timp de 5 ani** (!!), banii aceştia fiind îndreptaţi către familiile celor decedaţi! **Deci din pensia de 6.000 lei a lui Ion Ficioru, 1.500 lei vor fi alocaţi familiilor victimelor!**

(continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

După un secol

ROMÂNII TE IUBESC, CĂPITANE!

În ziua de 13 septembrie 2013, în care s-au împlinit **104 ani de la naşterea Fondatorului Mişcării Legionare**, *mergând la troiţa de la Tâncăbeşti, locul asasinării lui, am găsit postamentul troiţei plin de lumânări aprinse şi de flori:* **dovadă clară că în inima Românilor de azi Căpitanul trăieşte!** ***(Fotografia este reprodusă pe ultima pagină.)***

De altfel, de câte ori am trecut pe acolo întâmplător, am văzut lumânări arzând. În câteva rânduri chiar, aflându-ne la troiţă fără vreun prilej special gen comemorare, am văzut maşini cu număr de Bucureşti oprind pentru a aprinde o lumânare, ocazie cu care am intrat în vorbă cu oamenii respectivi; nu erau legionari sau membri ai Mişcării, ci, pur şi simplu, admiratori ai Căpitanului.

Poate de aceea Federaţia Comunităţilor Evreieşti insistă atât pentru distrugerea troiţei: este "oglinda" – foarte vizibilă – a sentimentelor Românilor pentru Corneliu Zelea-Codreanu.

După un secol, românii te iubesc, Căpitane! *Aşa cum te-au iubit mereu...* ***De ce?*** **Iată de ce** (explicaţiile a doi dintre Fondatorilor Legiunii):

Datorită **genialităţii** Căpitanului şi elementelor superioare care s-au grupat în jurul său, Legiunea a reuşit să creeze o **ideologie salvatoare şi roditoare nu numai pentru Neamul nostru şi nu numai pentru epoca prezentă. La temeliile ei, sfinţindu-i adevărurile propovăduite, se află corpurile celor ce-au creat-o precum şi sângele a mii de martiri.** Ea nu poate dispare fără să lase cele mai salutare urme în plămada sufletească a generaţiilor ce vor veni.

Spiritualitatea care a însufleţit şi însufleţeşte pe cei ce s-au încadrat ei face din Mişcarea Legionară cea mai de seamă manifestare politico-socială a secolului nostru.

Întâi vă rog să constataţi cu toţii că după moartea Căpitanului am greşit şi am greşit faţă de el şi faţă de Mişcarea Legionară. Să începem cu această spovedanie şi cu promisiunea de a duce, odată cu noul sfert de veac, o viaţă total conformă cu principiile revoluţiei creştine sociale ale Mişcării noastre. E o datorie faţă de jertfele celor ce nu mai sunt printre noi şi faţă de Neamul care aşteaptă mult de la noi.

Durerea morţii Căpitanului ne va urmări până la mormânt pe toţi cei ce l-am cunoscut şi linişte nici acolo nu vom putea avea dacă nu-i vom fi continuat învăţăturile.

Cu trecerea timpului personalitatea sa uriaşă creşte şi capătă proporţii de legendă. E greu să credem că Neamul românesc va mai rodi în acest secol zbuciumat un alt gigant de talia lui. Mergând mai departe chiar, cred că foarte greu această lume materialistă, dominată de tehnica modernă, ucigătoare de suflet, va mai produce un exemplar asemănător ca perfecţie morală şi de o clarviziune aşa de perfectă a realităţilor social-politice.

Omul modern îşi face o glorie din a stăpâni tehnica, dar tehnica a pus stăpânire pe el, anulându-i personalitatea şi reducându-i la un robot în slujba maşinii de el create. Ne prosternăm în faţa dezagregărilor atomice şi uităm de fiinţa noastră spirituală, de rostul vieţii morale şi de perfecţionarea ei. În acţiuni oculte ca organizaţie dar vădite ca rezultate, paralele cu dezagregarea atomului se urmăreşte dezagregarea divinităţii din om. Artele plastice, muzica, literatura, presa sunt îndrumate pe căi care duc la moartea noastră spirituală ca indivizi mai întâi, mai apoi şi ca Neam. Ora 25, icoana înfiorătoare a epocii noastre!

Dacă oamenii politici şi conducătorii destinelor societăţii nu se depăşesc, transformându-se interior şi modelându-se la flacăra principiilor morale creştine, devin mai întâi megalomani, apoi tiranii cei mai crunţi ai semenilor lor şi sfârşesc în chip de bestie a secolului, produs apocaliptic ca Stalin şi ca prezumtivii lui urmaşi.

Acestei incomplete transformări interioare şi lipsei de trăire profund creştină se datorează în mare parte tragedia Mişcării noastre. Preocuparea politică comună, tehnica acestei politici pe care şi unii dintre noi au început să o socotească "ştiinţă pură", adică "amorală" – zi cei – i-au determinat pe câţiva dintre noi să se îndepărteze complet de la principiile de bază ale Mişcării. Împrejurările anormale din ultimul deceniu, lipsa de contact, lipsa de unitate provocată de ambiţii şi orgoliu personal, au provocat în sânul Mişcării adevărate erezii.

Nu simţiţi de dincolo de moarte poruncile Căpitanului? Nu vă arde privirea blândă a lui Moţa şi a întregii Legiuni de eroi şi de martiri?

Sunt cunoscute împrejurările în care noi, cei din grupul iniţial de şase, împreună cu Căpitanul şi cu Moţa, am hotărât să punem mâna pe armă şi, în entuziasmul tinereţii, am stat gata să ne jertfim, sacrificând viaţa noastră odată cu cea a celor pe care-i socoteam vinovaţi de trădarea intereselor româneşti. Dumnezeu a vrut ca lucrurile să aibă alt curs şi alt sfârşit decât cel plănuit de noi şi să ne reîntoarcem în mijlocul vieţii, îndrumând lupta generaţiei noastre pe alt făgaş. Ne-am supus vrerii divine de a ne schimba calea. Şi între zidurile închisorii, la treptele altarului, sub scutul noului nostru protector, **am hotărât să ne închinăm viaţa acţiunii de făurire a unui om nou,** realizabil mai întâi în noi înşine, ca să putem apoi ajuta şi pe alţii în această strădanie şi să realizăm **acea organizaţie de educaţie, de reînnoire** şi de luptă care este Legiunea Arhanghelul Mihail. **Atunci am hotărât ca arma noastră să fie dragostea. De aceea scrie Căpitanul:** ***"Toate celelalte îşi au rădăcina în dragoste: şi credinţa, şi munca, şi ordinea, şi disciplina."***

ILIE GÂRNEAŢĂ

- selecţiuni din articolul "Către camarazi" - revista "Pământul Strămoşesc", 1952

"Că a fost un om excepţional nu mai contestă astăzi nici cei mai înverşunaţi duşmani, dar noi credem că a fost şi predestinat. Predestinarea sa se poate uşor descifra urmărindu-i viaţa aşa de scurtă şi totuşi aşa de plină de rod.

In ultimii 20 de ani Căpitanul a fost prezent pretutindeni unde pulsa un pic de viaţă românească; de cele mai multe ori era însă animatorul acelor pulsaţii. Viaţa publică din ultimii 20 ani s-a desfăşurat având ca principală preocupare persoana şi activitatea Căpitanului.

Nu moştenise un nume răsunător şi totuşi, la auzul numelui său, bătrâni sau tineri, femei sau copii se cutremurau, ochii li se umezeau şi o bucurie le strălucea pe faţă.

Cei ce aveau fericirea să-l vadă şi să-l audă nu-l mai uitau. Intelectuali tineri sau bătrâni erau mişcaţi profund în prezenţa sa. Suflete curate şi idealiste se luau la întrecere care să se apropie mai mult de Căpitan.

Ce îi făcea pe toţi aceştia să-l urmeze, când ştiau că singurul lucru pe care-l pot câştiga cu siguranţă era suferinţa, prigoana şi închisoarea, şi moartea poate, moarte chinuită, grea?

Şi de ce-l urmau tocmai pe el?

Nu erau în ţara aceasta atâţia talentaţi vorbitori şi scriitori şi atâţia oameni politici care-şi făuriseră grupări cu programe studiate şi complet documentate?

Totuşi, pe omul acela cu chip de Arhanghel, bun şi blând, cu privirea când senină ca o zi de vară, când aspră ca şi crivăţul iernii, care cu prezenţa şi cu vorba sa dezarma pe cei răi şi făcea pe mişei să se îngrozească, pe omul acesta care ştia să mângâie pe cei necăjiţi şi să lumineze întunericul celor deznădăjduiţi, îl cântau poeţii, tineri şi bătrâni îl iubeau şi-l urmau: *"Gândul lui: rege, / Vorba lui: lege. / Vrerea-i platoşă de neînfrânt, / Pasul lui, cutremur de pământ."*

Să numim apariţia Căpitanului "predestinare", s-o numim "soartă" sau oricum am vrea, un lucru e sigur: ea vine în unul din momentele cele mai critice din viaţa Neamului românesc. Apare tocmai la timp ca să oprească mersul grabnic spre prăbuşire.

In locul deprimării şi preocupărilor materialiste într-o societate care a rupt orice legătură cu trecutul şi care n-avea alt ideal decât traiul comod şi destrăbălarea, Căpitanul reuşeşte să înnoade firul trecutului glorios şi să sădească în inimi nădejdi de mai bine şi avânturi de vulturi ce năzuiesc spre albastrul cerului.

In locul materialismului întronează spiritualitatea.

In locul egoismului sălbatec, spiritul de jertfă.

In locul omului «politic», omul nou, legionarul.

De aceea apariţia sa este hotarul dintre două lumi. Căpitanul este început de veac nou pentru noi, românii.

Când apele se vor linişti şi timpul va da perspectiva adevărată evenimentelor, istoria nepărtinitoare va înregistra ca cel mai important eveniment din viaţa Neamului românesc, apariţia Căpitanului, cu viaţa, învăţătura şi realizările sale.

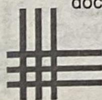
In decursul veacurilor, noi, românii, am avut voievozi viteji care cu sabia şi înţelepciunea lor ne-au scris dreptul la viaţă pe pământul nostru. Epoca de glorie şi eroism a lui Ştefan cel Mare a fost hrana sufletească a tuturor generaţiilor de până acum.

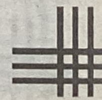
Am avut inspiraţi şi poeţi creatori de limbă, oameni politici străluciţi. A avut naţia românească mlădiţe a căror dragoste de neam şi glie era fără margini, eroi ce s-au jertfit fericiţi apărând moştenirea strămoşească. Căpitanul, însă, omul acela predestinat, a căutat, a găsit şi a arătat linia destinului românesc: linie pe care Neamul se poate realiza şi trebuie să se realizeze ca să-şi îndeplinească misiunea sa în lume. **A crezut în Neamul său şi l-a iubit ca nimeni altul.** ***S-a străduit să-l aşeze pe linia destinului şi a murit sfinţind cu sângele său învăţătura sa."***

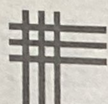
CORNELIU GEORGESCU

- selecţiuni din conferinţa ţinută la Berkenbruck, cu titlul *"13 Septembrie")*

REDACŢIA

ROMÂNIZAREA DEZMĂȚULUI CRIMINAL

(contin. din pg. 1)

Care este perioada din comunism în care se produce genocidul fizic și intelectual al poporului român, soldat cu cca. 500.000 de asasinați, cu distrugerea fizică și morală a elitelor românești, începând cu elitele politice, intelectuale, militare, profesionale, țărănești?

Răspunsul este simplu și explicațiile sunt obligatorii: 1944 - 1964.

Prin ce se caracterizează "în trei cuvinte" neagra perioadă de 20 de ani soldată cu urmările enunțate lapidar mai sus?

Prin "capitularea necondiționată" a României în fața fiarei rusești, prin **preluarea puterii în România de o bandă de evrei** (numărând zeci de mii de infractori) **impusă de o Rusie iudaizată** până în structurile cele mai joase de conducere, prin comportamentul criminal al autorităților, la care participă direct și indirect, o evreime cu un apetit sanguinar imposibil de justificat logic.

Atenție! La un moment dat, mi-am dat seama că **Ceaușescu** (pe care l-am detestat atunci, ca și acum), **"eliberatorul" evreimii din "lagărul comunist", mediatorul între Israel și statele neprietene** cu politica evreiască, **prietenul de încredere al rabinului șef Moses Rosen**, ajungând până acolo (Ceașcă) încât să ordone Securității uciderea editorilor "Operei Politice" a lui Mihai Eminescu, **devine, în ofensiva presei filo-evreiești din România, marele responsabil al dezastrului comunist "de la cap la coadă"!!**

Toată lumea a înghițit gălușca otrăvită *și noi ne simțim obligați să dezvăluim adevărul,* nu ca un beneficiu la o istorie curată, ci **ca un semnal de gravă alarmă legată de <u>stricta actualitate</u>.**

Deci, pentru început: *Unde, dragilor, este Gheorghe Gheorghiu Dej care patronează dezmățul criminal, dând "mână liberă" instinctelor sanguinare ale minorității evreiești din România, responsabilă de un genocid care se întinde pe parcursul a 20 de ani, până la "amnistie"?* Vă întreb mai puțin protocolar: ***Voi v-ați prins că numele lui Dej a dispărut din dezbaterea curentă asupra comunismului (iudeu)?***

Nu v-ați gândit! **Păi, dacă spui "Dej", spui "Ana Pauker", spui "Burăh Tescovici" (Teohari Georgescu), spui "Pantelei Pantiușa",** spui "Nicolschi" - și pot continua cu o listă (neagră) a tot ce au reprezentat factorii de decizie a genocidului din România postbelică! **Ca să fiu mai convingător, vă voi da o listă cu tot ce reprezintă "floarea" criminalilor responsabili de asasinarea a 500.000 de creștini români, toți evrei,** cu numele original sau de complezență.

Nemernicilor, vă permiteți să ne reprezentați peste tot ca un popor de criminali?

Unde ați fost mai la adăpost la timpul potrivit decât în România?

Cine deschide sarabanda crimelor interetnice la nivel de genocid? Voi, la cedarea Basarabiei!

Cine provoacă deliberat măsurile punitive luate de autorități în 1941, iunie, în "pogromul de la Iași"? **Și că a venit vorba: în nr. 410 - 411 al publicației *"Realitatea Evreiască"*, faceți niște afirmații pur și simplu uluitoare!** Apropos de "comemorarea pogromului de la Iași din 1941": dacă au fost mai mult de 2.500 de victime, cum se face că istoricii angrenați de Academia Română în editarea "Istoriei Românilor" (în anul 1995), nu au știut nimic de diferența de victime, de la 2.500 la 15.000? **Hai, au greșit cu 100, cu o mie, dar cu 12.500?!** Sunteți, pur și simplu, ridicoli! Forurile Comunității declară la timpul potrivit 2500: chiar nu știau nimic? *Adică omori 15.000 de oameni cu rafale de mitralieră și nimeni nu știe nimic, până de curând?* ***Unde sunt gropile comune, imense, în care au fost îngropate atâtea victime?***

Antonescu știa cu câteva zile înainte (27 iunie 1941) că civili evrei vor ataca cu armament de război armata română și germană (30 iunie 1941), pentru a ordona "să curețe Iașiul de populația evreiască"?

Ordin "telefonic"? Și cine poate dovedi "verba volant"? Dacă aveți dovezi, de ce nu sunt făcute publice? Declară martorii? Să fim serioși!

Nu vă cerem decât să faceți publice sursele de informație, altfel vă vom taxa, în logica cea mai simplă, drept mincinoși! *Dacă din 2.500 se pot face 15.000, din câți se pot face 400.000??*

Nu neg! Întreb și eu! Discut cu cifre?

Un prieten îmi atrăgea atenția că "*crima începe de la un evreu*"; de acord; ***și "De la un român, nu?"***

Am reluat subiectul „pogromul de la Iași" din numărul trecut, obligat de afirmațiile din „Realitatea Evreiască". **Să revenim însă la subiectul de astăzi:** noi, românii, putem dovedi cu acte și chiar cu „acceptul" evreilor care nu pot nega „dezmățul criminal" al perioadei respective.

Români imbecili sau angajați într-un joc. „uite Vișinescu, nu e Vișinescu" au descoperit, cu acceptul evreimii al căror joc îl fac, bucuroși ca niște veleitari care și-au găsit rostul vieții, **vreo 30 - 40 de torționari români în viață.**

<u>Și torționarii evrei și toți cei care au ordonat genocidul unde sunt?</u>

„Au spălat putina" cu prima ocazie, în Israel sau aiurea!

Ar trebui urmăriți ca și criminalii de război naziști, în jungla Braziliei! **Păi pentru un comportament criminal, "Nurnberg" a spânzurat zeci de învinuiți: evreimea și-a cerut dreptul la justiție. *Păi și noi avem aceleași drepturi, sau nu?!***

Ca să nu se pună problema, ne trezim cu 20 de ani de istorie ștearsă, cu o carte din care s-au rupt zeci de pagini. Foarte simplu! ***În schimb, la istoria represiunilor împotriva minorității evreiești, se adaugă în fiecare minut dosare întregi*** care sunt evocate ca dovezi din surse nedeclarate și nedeclarabile. ***Suntem angrenați într-un joc de copii retardați, în care noi suntem bolnavii?***

Să vă dăm amănunte despre persoanele responsabile direct de genocidul postbelic: în toată lista cu șefi de servicii în DGSP – "***Direcția Generală a Securității Poporului***" (ALES?), găsim **un singur nume (în sens real) de român**, și anume Doicaru - Regiunea Dobrogea; șef suprem, **și de aici încolo nu citez decât evrei:** Bodnarenco Pantelei Pantiușa, adjunct Nikolschi (Grunberg), șefi de servicii: Cacica Sașa, Oprescu Dorel și soția sa Rita, Schelinger Paul, Blankenștain Magdalena + soțul, Rosza, Bichel Ivan, Mișa Proptopopescu, Garabedian Tokaltian, Sabău Eugen, Maximenco Feodor, Mișa Petriuc, Gribici Vladimir; cu funcții de conducere: Serviciul 1 - Maurici, Serviciul 2 - Andrei, Serviciul 3 - Dangoroz, Zalman Marcu, Nenciu Iulian, sora sa Rodica și soția Tony, Zăvodnicu Mircea, Hirsch Tiberiu, Friedeldmer Eugen, Farcaș Nandor, Bucicov Mira, Demetrescu Raoul, Năvodaru Luiza, Sadovici Mihail, Aprahamian Avedis, Ebner Silvia – **atenție: toți emigrați în Israel! *Deci nu v-am enumerat componența Federației Comunităților Evreiești din România!***

Nume de conducători de direcție:

- Direcția a II-a - Contrasabotaj - „Breban"

- Direcția a III-a - Informații Interne (cu atribuții de *poliție politică*) - Aranycs Pavel (se ocupa în special de legionari)

- Direcția a IV-a - Contrainformații Militare - Grigore Naum"

- Direcția a V-a - Securitate și gardă - Bucicov Valeriu"

- Direcția a VI-a - Transporturi (cu atribuții contrainformative, care scoate din țară zeci de tone de aur în lingouri, uraniu, petrol, grâu, animale și produse din carne, lemn; transporturile se refereau, desigur, la cele cu un singur sens) - general Majurov

- Direcția a VII-a - Filaj și Investigații Generale - Kovacs Pius.

- Direcția a VIII-a - Anchete Penale (unitate care finalizează eforturile celorlalte unități, aici hotărându-se soarta oamenilor) - Dulbergher Mișu (șeful secției în care se spărgeau capete și dinți, se smulgeau unghii și se aplica tot cortegiul de chinuri și înjosiri inimaginabile). Alte nume de evrei de la secția Anchete Penale: Aritonovici Samy, Matusevici Nathan, Fisher Simon, Ceaslaschy Zigler Simon, Răzvan Sergiu Roșca, Davidovici Leon, Turchișer Marcel, Franca Saman (femei care băteau deținuții cu vergi peste organele sexuale), Haber Estera, Segal Luiza - și lista continuă cu zeci sau sute. Explicația: numirile se făceau de către șefa cadrelor a CC a PCR, Ghizela Voss (bineînțeles, evreică), rămasă după 1964 sfetnicul de taină al tovarășei Ceașcă. Șeful Ghizelei Voss era Broitman Chișinevschi, iar șeful lui Chișinevschi era Ana Pauker, iar ministru de Interne era Burăh Teșcovici (Teohari Georgescu).

- Serviciul tehnic - interceptarea convorbirilor telefonice (Contrainformații) - maiorul Hirsch.

- Serviciul K - protecția cadrelor - colonel Mișa Petruc.

- Serviciul Cifru - colonel Schmerler,

- Sectoarele financiare, înzestrare și administrare - Hary Bogdan.

- Școala de ofițeri de Securitate - colonel Voiculescu Ervin,

- Șeful Casei de Cultură - col Fux Beria,

- Șeful Spitalului MAI – dr. Herșcovici.

Unități teritoriale (pe regiunile de atunci):

- Regiunea București – surpriză: un român - luptătorul în Spania, Stancu Aurel, secondat însă de Weiss Isidor, Kohn Bernard Edelștein, Rodelștein și Hâncu

- Regiunea Ploiești - Ștrul Mauriciu

- Regiunea Brașov (Stalin) - Klausek Koloman

- Regiunea Pitești - Wisting Eugen

- Regiunea Galați - Ijal Adalbert

- Regiunea Constanța - iar surpriză: Nicolae Doicaru

- Regiunea Bacău - colonel Câmpeanu

- Regiunea Suceava - Popic Adalbert

- Regiunea Tg. Mureș - Dascălu Eugen

Etc., etc.

Nu am pomenit de Miliția înțesată de ofițeri evrei, dar și de unguri.

Toți aceștia erau manevranții din umbră a lui **Vișinescu, complici la genocid, pasibili de pedepse maxime.**

"Bietul" Vișinescu se simțea obligat să-și demonstreze atașamentul și să facă exces de zel (exceptând caracterul lui de criminal)!

Dar să revenim la "nedreptățitul" secreter **general al partidului, tov. Gh. Gheorghiu Dej: să vorbești de el, să accepți existența lui, înseamnă să deschizi cutia Pandorei, cum am mai spus, cu Ana Pauker, Burăh Teșcovici, Broitman Kișinevski, Ghizela Voss și cu toată lista de mai sus, cu responsabilii de moartea a 500 000 de români, și cu tot cortegiul de orori abătute la nivel național.**

<u>Și de ce îi pasă golemului iudaic ce iese la iveală?</u>

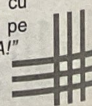
Simplu: ideea dragă, apărată cu ghearele și cu dinții, **<u>holocaustul, începe să apară ca un lucru care ar trebui comparat cu genocidul antiromânesc</u>** <u>și anticreștin</u>, ***<u>își pierde unicitatea, se banalizează</u>***, <u>pierde din impactul psihic</u>, ***<u>trebuie dovedit</u>***, spre deosebire de genocidul care se dovedește prin tone de arhivă la îndemâna celor interesați.

Vorbești numai de Ceaușescu, vorbești de o perioadă în care evreimea nu mai era în România, deci nu poate fi acuzată de nimic. Vorbești de o perioadă în care opozanții politici nu mai trebuiau asasinați. Structuri alde "Vișinescu" au rămas destule, dar lipsea „materialul". Nu mai erau "frumoasele vremuri de altădată" când, dacă omorai în bătaie un legionar, deveneai candidat sigur la un grad (militar) în plus!

Și cohorte de imbecili fac un caz extraordinar de alde "Vișinescu", spre satisfacția cobeligeranților evrei, părtași direcți sau indirecți la stâlcirea naționaliștilor, în imensa lor majoritate intelectuali și legionari, preoți, militari cu pieptul plin de victorii, gospodari ai satelor sau simpli muncitori.

Martirii neamului românesc vor trebui să-și ocupe locul firesc în mințile și inimile românilor, iar călăii de teapa lui Vișinescu sau Broitman, Nikolschi, Burăh Tescovici și toată pleiada (puțin pomenită de mine) să se bage în gaură de șarpe și să înceteze a mai avea pretenția că ar fi exemple pozitive pe lumea aceasta. Eu personal, cu mici excepții, doresc să-i văd pe toți cei pe care i-am "botezat". *"AȘTEPT PROVINCIA!"*

Zece ani
MOR DUŞMANII DE NECAZ

Titlul mi se pare discutabil, şi tocmai asta vreau să facem: **să transformăm DECENIUL apariţiei "*Cuvântului Legionar*" într-o discuţie** la care participă autorul eseului şi personajul numit, în genere, "cititor".

Relaţia permanentă cu cititorii, care de foarte multe ori au ceva de spus, este întinsă pe un deceniu, fapt ce ne transformă în nişte "barometre" destul de precise.

După 10 ANI în care în fiecare septembrie trebuie să notăm mai pe scurt sau mai pe larg aniversarea, orice aş scrie cu această ocazie s-a banalizat prin repetare eventual cu alte cuvinte. Acesta este motivul pentru care încerc să abordez subiectul dintr-un alt punct de vedere.

Ideea exprimată în titlu, cu "muritul de necaz" este parţial reală, şi pentru noi reprezintă o mică satisfacţie să bagi un spin lună de lună în obezul trup al duşmanilor noştri; este sâcâitor pentru ei întrucât "spinul" nostru îi irită, chiar dacă mai mult nu are putere să facă.

Bineînţeles că nu ne rezumăm să socotim publicaţia noastră ca având un scop atât de meschin: **"Cuvântul Legionar" este în primul rând un îndreptar şi un indicator** care doreşte să prezinte publicului român punctele noastre de vedere în legătură cu principalele probleme care intră în preocuparea autorităţilor, a opiniei publice, a prietenilor Mişcării Legionare, a duşmanilor mai vechi sau mai noi ai României şi ai românilor.

Să vă dau un exemplu, zic eu, concludent: Mircea Badea, autorul emisiunii "În gura presei", mai zilele trecute debita ceva despre extrema dreaptă apropos de unul dintre aşa-zişii ei şefi, o secătură inteligentă al cărei nume nu vreau să îl pronunţ, ca să nu mă dea în judecată pentru epitetul blând cu care l-am prezentat.

Badea s-a simţit obligat, probabil, să se încadreze într-un şablon în care nu trebuie pierdută ocazia de a-şi manifesta antipatia pentru legionarism: a amintit ceva de Legiune, fără precizări, generalităţi negative de doi bani, iar când a trebuit să precizeze că făcea o apropiere între respectivul personaj şi legionari, nu îşi mai amintea la cine se referea. Adresându-se regiei: *"Cum le zice la extremiştii ăia din perioada interbelică?"*, i s-a şoptit în cască; *"A, da, legionari"*! ***Să poţi să ai o părere oarecare despre ceva sau cineva, neştiind nici măcar cum se numeau, pare o imposibilitate. Să o faci, totuşi, plin de aplomb şi de importanţă, este o gogomănie.*** Mai exact, dacă Mircea Badea ar fi avut cunoştinţe despre Mişcare, vă asigur că ar fi avut puterea să discearnă în relaţia dintre bine şi rău, dintre legionarism şi iudaism. Surprinzător cu "iudaismul"? Poate pentru neavizaţi. Să nu dezvoltăm subiectul cu *"cine sunt duşmanii"!*

Vroiam să scot în evidenţă faptul că se încearcă prin toate mijloacele să se ascundă cam orice informaţie despre Mişcarea Legionară.

Dacă toţi românii** – sau, poate, exagerez: dacă o parte semnificativă a lor - **ar cunoaşte adevărul despre legionari, toate atacurile golemului iudaic ar fi lovite de nulitate.

"Cuvântul Legionar" duce o "muncă de furnică" de 10 ani, încercând să promoveze adevărul despre Legiune, să demaşte impostura simistă, să exprime poziţia noastră în legătură cu toate evenimentele la zi, să dezvăluie toate manevrele diversioniste puse la cale de iudaism.

O să ziceţi (unii): *"Ce îi tot dă ăsta înainte cu iudaismul?"* Pentru toţi neavizaţii, noi avem ceva cu evreii. Dar **chiar în acest număr vă arăt că nu este vorba de parti-pris-uri.** De exemplu, opinia publică trebuie să ştie că alde Vişinescu şi Ficioru sunt marii responsabili de atrocităţile comise în anii 40, 50 sau 60, se luptă din răsputeri pentru ca să fie atribuit genocidul postbelic românilor - FALS! El este operă evreiască în proporţie de 90%. Toţi cei implicaţi, după apariţia lui Ceaşcă au profitat de ocazie şi au fugit, s-au ascuns în Israel sau aiurea.

Să revenim însă la publicaţie: încercăm să ne apropiem de problemele ce apar în desfăşurarea evenimentelor la zi şi, cu marele bagaj de cunoştinţe pe care îl avem în legătură cu istoria interbelică şi nu numai, **prezentăm soluţii care ar fi fost şi care sunt acceptabile din punct de vedere naţionalist şi creştin (legionar).**

De exemplu, ideea că manifestanţii împotriva exploatării de la Roşia Montană ar dezaproba folosirea cianurilor este numai parţial valabilă: lozinca scandată de zeci de mii de oameni din marile oraşe ale ţării în legătură cu aceasta probează faptul că tinerii nemulţumiţi (majoritatea tineri) au ales explicaţia cea mai simplă şi cel mai greu de combătut cu argumente politice. Cu "cianura" nu îi poate nimeni "agăţa" cu nici o teorie mondialistă de sorginte - fără doar şi poate - evreiască. Cum ar fi sunat un slogan în care să se amintească de trecerea bogăţiilor ţării în proprietatea unor consorţii internaţionale, despre care nu ştim decât cum se cheamă şi unde îşi au sediul? **Realitatea este că românii nu mai vor să accepte călcâie pe grumaz, au devenit conştienţi că pasivitatea este mortală.** În profunzime, protestul lor este naţionalist, iar publicaţia noastră trebuie să evidenţieze acest lucru.

De asemenea, trebuie remarcată insistenţa cu care, de-a lungul timpului, am adus în prim plan problema Basarabiei. Noi, şi în special eu personal, am fost şi voi fi plin de compasiune pentru fraţii de dincolo de Prut.

Soarta acestor oameni a fost, chiar şi înainte de 1812, mai vitregă decât a celor din alte provincii istorice ale României. Gândiţi-vă la năvălirile barbare care aveau ca poartă de intrare Basarabia! După războiul ruso-turc din 1812, Turcia dă ruşilor, ca despăgubire de război, Basarabia.

Care sunt ***asemănările şi deosebirile între ocupaţia rusească a Basarabiei şi cea ungurească a Transilvaniei:*** amândouă regiunile sunt pământ românesc, amândoi ocupanţii au avut de la început ca scop deznaţionalizarea, dar stăpânii erau diferiţi. Ruşii sălbatici şi necivilizaţi şi ungurii, destul de sălbatici (au dovedit de câte ori au avut ocazia), dar civilizaţi, într-un fel, prin contactul cu Austria. Dovada? *Duceţi-vă în Basarabia şi duceţi-vă în Ardeal!*

Şi ar mai fi ceva: zecile de ani sub călcâiul comunist-bolşevic au tocat la bieţii basarabeni, de stai şi ţi se pare de mirare că au supravieţuit până astăzi.

Nu ştiu, poate moştenesc aceste sentimente de la Corneliu Zelea-Codreanu.

Să revenim din nou la publicaţie: vorbeam în titlu de *necazul duşmanilor.*

Realitatea este că şi noi, ca autori, avem necazuri în legătură cu revista.

În primul rând, **baza de colaboratori foarte restrânsă.**

Nu sunt oferte de colaborare? Exact. **Din două motive**, fără să spun care este cel mai important.

Cei aflaţi la un nivel corespunzător de instrucţie, de cele mai multe ori au impresia că, scriind la *"Cuvântul Legionar"*, îşi pun situaţia în pericol. Ar vrea să scrie, dar pe cât posibil îndulcind expunerea până acolo încât să reducă la maximum asperităţile realităţii, ceea ce nu ne convine.

Al doilea motiv ar fi faptul că, pentru a scrie în nota revistei, trebuie să ai o serioasă cultură naţionalistă, din care cauză numărul persoanelor care să corespundă este relativ mic.

Nu mai vorbim de PERSEVERENŢĂ, cu toată modestia, de un pic de înclinaţie spre ziaristică, de SACRIFICIUL mai mic sau mai mare, în funcţie de cota de participare la corecturi, tehnoredactare, distribuţie sau alte probleme administrative.

Am pomenit cuvântul *"DISTRIBUŢIE"*: toate firmele cu care am încheiat contracte, când să ne dea banii, au dat faliment. Absolut toate!

"TRĂIM" (ca revistă, bineînţeles) **din abonamente, din distribuţia difuzorilor voluntari din ţară şi din rarele şi micile donaţii**, în general de dimensiunea a două cifre.

Şi, că tot veni vorba, din ce trăim, ca oameni: redactorii şi ceilalţi sunt VOLUNTARI, fiind angajaţi în altă parte, cu salarii modeste, sau pensionari.

CE NE ŢINE UNIŢI ŞI PERMANENT PE POZIŢII?

Credinţa noastră nestrămutată în adevăr şi dreptate, convingerea că **suntem o luminiţă în întunericul descurajant al iudeo-democraţiei**, că *trebuie să promovăm ideologia şi doctrina legionară.*

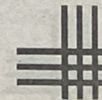
Că suntem necesari pe scena ziaristicii româneşti ne-o dovedeşte interesul manifestat de cititori. ***Odată ce a luat cunoştinţă de existenţa revistei, aproape nimeni nu renunţă la ea.***

Faptul că, totuşi, după 10 ani, mai primesc telefoane cu conţinutul "acum am aflat de existenţa revistei" scoate în evidenţă slabele noastre posibilităţi de a comercializa publicaţia, atât ca promovare la nivel naţional, cât şi ca sursă de venit.

Voi încheia cu o "poveste" pe care vă cer să o descurcaţi domniile voastre: *în toată Moldova frica de evreime este atât de mare, încât, luând legătura cu zeci de mici societăţi care se ocupă cu distribuţia presei, am fost de fiecare dată întâmpinaţi cu o frică bolnăvicioasă, că prezenţa "Cuvântului Legionar" pe tejgheaua chioşcului i-ar nenoroci!!* **Norocul nostru şi al altora că mai există şi difuzorii voluntari, *fără boi la bicicletă*!**

Trăiască Legiunea şi Căpitanul!

Nicador Zelea Codreanu

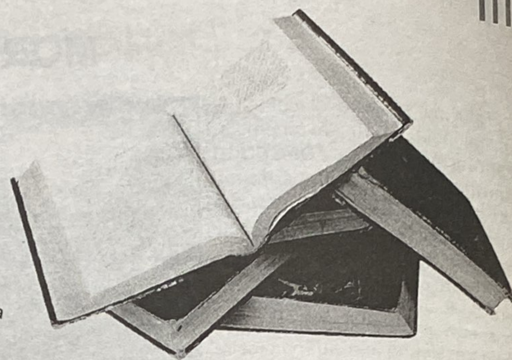

Diverse

FOAIE PENTRU MINTE ŞI SUFLET

În ultimul timp am tot primit apeluri de la simpatizanţi din ţară care ne solicitau o listă nu numai cu cărţile legionare (apărute în exil sau în ţară după 1990), dar şi cu altele interesante (evident, naţionaliste sau creştine), demne de reţinut.

Iată o selecţiune (fără pretenţia de a fi epuizat lista):

CORNELIU ZELEA CODREANU:
- *Pentru legionari;*
- *Circulări şi manifeste;*
- *Cărticica şefului de cuib;*
- *Scrisori studenţeşti din închisoare;*
- *Însemnări de la Jilava*

ION I. MOŢA: *Cranii de lemn*

VASILE MARIN:
- *Crez de generaţie*
- *Fascismul*

GHEORGHE ISTRATE - *Frăţia de Cruce*

ION DUMITRESCU-BORŞA:
- *Cal troian intra muros (Memorii legionare);*
- *Cea mai mare jertfă legionară*

VIRGIL IONESCU – *Memorii*

ALECU CANTACUZINO – *Culegere de articole*

CONSTANTIN PAPANACE:
- *Fără Căpitan;*
- *Cazul Horia Sima şi Mişcarea Legionară;*
- *Evocări;*
- *Destinul unei generaţii;*
- *Mihai Eminescu, un mare precursor al legionarismului*
- *Mişcarea Legionară şi macedo-românii*
- *Diverse stiluri de luptă politică*

ş. a.

ION MÂNZATU – *Cum am compus cântecele legionare*

DUILIU SFINŢESCU - *Răspuns la întrebări ale tinerilor care doresc tot adevărul despre Mişcarea Legionară*

ŞTEFAN PALAGHIŢĂ - *Garda de Fier spre reînvierea României*

ION BANEA:
- *Rânduri către generaţia noastră;*
- *Căpitanul*

ILIE IMBRESCU- *V-am scris vouă, tinerilor!* (reeditarea cărţii "*Biserica şi Mişcarea Legionară*")

RADU GYR:
- *Studenţimea şi idealul spiritual;*
- *Femeia în eroismul spiritual, moral şi naţional;*
- *Suferinţa, sacrificiul şi cântecul;*
- *Poeme de război*
- *Poezii din închisori* (3 vol.)
- *Sângele temniţei - Stigmate*
- *Balade*
- *Pragul de piatră*
- *Anotimpul umbrelor*

ş. a.

VICTOR PUIU GÂRCINEANU - *Din lumea legionară*

TRAIAN HERSENI:
- *Mişcarea Legionară şi ţărănimea;*
- *Mişcarea Legionară şi muncitorimea*

NAE IONESCU:
- *Roza vânturilor*
- *Îndreptar ortodox*

GH. RACOVEANU – *Mişcarea Legionară şi Biserica*

NICOLAE ROŞU:
- *Orientări în veac*
- *Dialectica naţionalismului*

NICULAE TOTU – *Însemnări de pe front*

BĂNICĂ DOBRE - *Crucificaţii*

ION VEVERCA: *Suflet şi gând legionar; Despre viaţa noastră*

ION PROTOPOPESCU: *Catehism legionar*

ERNEST BERNEA:
- *Stil legionar*
- *Cartea Căpitanilor*

VASILE CRISTESCU – *Istoria militară a Daciei; Viaţa economică a Daciei romane*

VIOREL TRIFA - *Memorii*

ŞERBAN MILCOVEANU:
- *Învierea* (4 vol.);
- *Prof. Nae Ionescu în dilema democraţie - dictatură;*
- *Testamentul politic al lui Corneliu Zelea-Codreanu;*
- *Corneliu Zelea-Codreanu altceva decât Horia Sima* (2 vol.);
- *Războiul dintre stat şi naţiune* (3 vol.)
- *Cum am cunoscut Mişcarea Legionară*
- *Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea-Codreanu*
- *Atentatul din 21 sept. 1939 contra lui Armand Călinescu*

ş. a.

IONEL ZEANA - *Golgota românească*

NICADOR ZELEA-CODREANU – *Mişcarea Legionară – exprimări necenzurate*

TUDOR CUCU:
- *Din prigoane în prigoane* (3 vol.);
- *Totul Pentru Ţară, Neam şi Dumnezeu;*
- *Totul Pentru Ţară, nimic pentru noi*

ANA MARIA MARIN - *Prin poarta cea strâmtă*

DUMITRU BANEA - *Acuzat, martor şi apărător în procesul vieţii mele*

NAE TUDORICĂ - *Mărturisiri în duhul adevărului* (4 vol.)

NICOLAE ARNĂUTU – *Amintiri*

PETRU GHEORGHEONI – *Năzuinţi şi deznădejdi*

RADU BUDIŞTEANU – *În secolul luminilor stinse*

CONSTANTIN DUMITRESCU-ZĂPADĂ – *Trădătorul*

MARDARIE POPINCIUC – *Pentru Sfânta Cruce, pentru Ţară* (2 vol.)

VASILE MOTRESCU – *Jurnalul unui partizan*

VOLUM COLECTIV – *Legiunea pentru supravieţuirea Neamului* (reeditarea cărţii *"Din luptele tineretului român 1919 – 1939"*)

VOLUM COLECTIV – *Corneliu Codreanu, prezent*

VOLUM COLECTIV- *Corneliu Codreanu şi epoca sa*

VOLUM COLECTIV – *Doctrina legionară – texte alese* (Salzburg, 1952)

RADU DAN VLAD - *Procesele lui Corneliu Zelea-Codreanu* (2 vol.)

PAUL GUIRAUD – *Corneliu Zelea-Codreanu şi Garda de Fier*

C. W. FORESTER – *Fenomenul legionar*

JULIUS EVOLA - *Naţionalism şi asceză*

CLAUDIO MUTTI :
- *Penele Arhanghelului*
- *Mircea Eliade, Legiunea şi noua Inchiziţie*

EUGEN WEBER - *Dreapta românească*

ARMIN HEINEN - *Legiunea "Arhanghelul Mihail"*

GH. BUZATU:
- *Radiografia Dreptei româneşti*
- *Documente din arhiva Corneliu Zelea-Codreanu* (19 vol.)
- *Istorie interzisă*
- *Arhivele secrete, secretele arhivelor*
- *Din istoria secretă a celui de-al doilea război mondial*
- *Dosar Horia Sima*
- *Românii în arhivele Kremlinului*
- *Mareşalul Antonescu în faţa istoriei*
- *Agresiunea comunismului în România* (2 vol.)

ş. a.

I.N.S.T. (Institutul Naţional pentru Studiul Totalitarismului) - *Ideologie şi formaţiuni de Dreapta în România* (6 vol.)

ADRIAN BRISCĂ – *Rezistenţa armată anticomunistă din România*

VOLUM COLECTIV – *Mărturisitorii*

VOLUM COLECTIV – *Sfântul închisorilor*

MIHAI EMINESCU:
- *Opera politică* (2 vol.)
- *Chestiunea evreiască*

N. C. PAULESCU – *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*

ILARIU DOBRIDOR – *Decăderea dogmelor*

PAMFIL ŞEICARU – *DOT LA! ("Să rămână doar cenuşa!")*

PAUL GOMA – *Săptămâna roşie*

RAOUL ŞORBAN – *Chestiunea maghiară*

CONST. VIRGIL GHEORGHIU – *Ard malurile Nistrului*

EMIL CIORAN – *Schimbarea la faţă a României*

MIRCEA ELIADE:
- *Profetism românesc*
- *Salazar şi revoluţia în Portugalia*

PETRE ŢUŢEA – *Între Dumnezeu şi Neamul meu*

DAN PURIC – *Cine suntem*

RADU MIHAI CRIŞAN:
- *Moţa şi Marin: testamentele lor politice*
- *Eminescu interzis*
- *Spre Eminescu*

VASILE MILITARU – *Imnul Neamului*

NICHIFOR CRAINIC:
- *Puncte cardinale în haos*
- *Şoim peste prăpastie*

ANDREI CIURUNGA:
- *Poeme cu umbre de gratii*
- *Lacrimi pentru Basarabia*

Poezii din închisoare – culegere de Zahu Pană

SAVATIE BAŞTOVOI - *Audienţă la un demon mut*

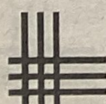
IOAN IANOLIDE – *Întoarcerea la Hristos*

DIMITRIE BEJAN – *Oranki – amintiri din captivitate*

Arhim. Haralambie Vasilopoulos – *Ecumenismul fără mască*

Autor anonim (Ed. Christiana, Buc., 2009) – *"Zeul toleranţei" şi descreştinarea creştinismului.*

Redacţia

Septembrie însângerat

MORMINTE DRAGI CURGÂND SUB GLIE

SĂ NE ÎNTOARCEM ÎN TIMP. ÎN URMĂ CU 85 DE ANI... ÎN NOAPTEA DE 21/22 SEPTEMBRIE 1939

CE NU SE POATE UITA

Mărturia unui supravieţuitor: TACHE FUNDA

In a doua jumătate a lunii august 1939, **fiind bolnav, am fost transferat din lagărul de la Vaslui, la SPITALUL MILITAR DIN BRAŞOV.** Pentru legionarii bolnavi, care se aflau în detenţie, în lagăre .şi închisori, la spitalul din Braşov, într-un pavilion mai izolai, erau rezervate un salon şi două cămăruţe alăturate.

Până la **cumplita noapte de 21/22 septembrie, în care s-a produs masacrul elitei legionare**, viaţa noastră a decurs fără evenimente deosebite.

In ziua de 21, după ora prânzului, a intrat în salonul nostru un căpitan de jandarmi, adjunctul comandantului pazei noastre militare. Il cunoştea mai bine pe comandantul legionar Traian Cotigă, pe care l-a anunţat în taină de **împuşcarea lui Armand Călinescu**, eveniment comunicat la Radio Bucureşti de echipa lui Miti Dumitrescu. După plecarea lui, au început comentariile.

Peste puţin timp a fost întărită paza militară. La intrarea în salon au fost instalaţi în post doi jandarmi, iar un plutonier ne-a comunicat că nu mai aveam voie să părăsim salonul.

Cel mai frământat părea inginerul Eugen Ionică. Ne-a sfătuit să ne rugăm lui Dumnezeu, întrucât, spunea el, ne trăim ultimele ore din viaţa noastră.

In special cei care proveneau din închisoarea Râmnicu Sărat: Traian Cotigă, Virgil Ionescu, Eugen Ionică, Radu Budişteanu şi Şerban Milcoveanu, care fuseseră prezenţi la ridicarea din acea închisoare a Căpitanului, Nicadorilor şi Decemvirilor, erau convinşi că vom avea aceeaşi soartă.

După ce am făcut rugăciunile, nimeni nu a mai scos o vorbă multă vreme. Cu toţii ne gândeam nu la noi, ci la durerea alor noştri. Nimeni nu a mai putut dormi. Pe la orele două din noapte, pe culoar mare forfotă, după care au pătruns în salon mai mulţi plutonieri, cu nişte glugi pe cap, care îi făceau de nerecunoscut. Un colonel, însoţit de doi colonei de jandarmi, au intrat şi ei. Colonelul era cu o listă în mână, din care **a citit pe următorii: TRAIAN COTIGĂ, EMIL ŞIANCU, EUGEN IONICĂ, GRIGORE PIHU, ION HERGHELEGIU, GH. PROCA şi IULIU ŞUŞMAN.** Le-au cerut să se îmbrace şi să iasă din salon fără bagaj. Era clar: mergeau la moarte!

TRAIAN COTIGĂ, primul citat, adresându-se colonelului, i-a spus să transmită regelui-asasin, cu care avusese cândva o mică convorbire, că el nu păstrează gloanţele pentru a fi folosite împotriva duşmanilor patriei; le foloseşte pentru nimicirea tineretului român.

Adresându-se apoi ostaşilor, după ce a precizat că a avut onoarea să fie printre primii comandanţi legionari făcuţi de Corneliu Codreanu, le-a spus că niciodată nu i-a fost frică de moarte. Le-a cerut să fie primul în care vor trage şi să-l nimerească drept în frunte.

Eu, nefiind pe listă, l-am rugat pe colonel să-mi permită să merg în cămăruţa alăturată, în care se găsea **GRIGORE PIHU**, ca să-l ajut să se îmbrace. Era aromân de-al meu, poate cel mai devotat legionar dintre toţi ai noştri, care era socotit şi de Căpitan ca unul dintre cei mai devotaţi comandanţi legionari. Eram foarte emoţionat; nu reuşeam să-mi stăpânesc plânsul.

- Mori, măi Funda, sau nu? a fost întrebarea lui Pihu.

- Nu sunt pe listă, i-am răspuns.

- Ar trebui să regreţi că nu ai şi tu parte de o moarte atât de frumoasă.

Colonelul stătea în prag şi-l privea, mirându-se parcă de existenţa unui asemenea om. Copleşit parcă de povara crimelor la care devenea complice, adresându-se martirului Pihu, a ţinut să precizeze:

- Ce să fac, d-le Pihu, eu m-am străduit să fac tot ce mi-a fost posibil să te ajut, dar sunt militar şi sunt obligat să mă supun ordinelor primite. Te rog să mă ierţi dacă n-am făcut mai mult.

- Chiar dacă nu ai făcut prea mult, eu te-am iertat. Ţin chiar să-ţi mulţumesc că, prin d-ta, Cel de Sus îmi dăruieşte o moarte atât de inimoasă. ***Sunt fericit că am trăit în epoca lui Corneliu Codreanu; l-am cunoscut, m-am bucurat de dragostea lui, iar moartea pentru Idealurile legionare este pentru mine o binefacere divină.***

În timpul acesta eu îl ajutam să se îmbrace. Era sleit de puteri, abia se putea ţine pe picioare. După ce s-a îmbrăcat, a mai turnat puţin ulei în candela care ardea continuu, după care a îngenuncheat şi şi-a făcut ultima lui rugăciune. L-am ajutat să se ridice. Pe o noptieră se afla o cruce din lemn pe care a luat-o în braţe şi a păşit spre uşă sprijinit de mine.

- Transmite camarazilor noştri, măi Funda, să meargă neclintiţi pe drumul Căpitanului şi să căutaţi să stârpiţi tot răul din voi.

A fost ultima lui dorinţă transmisă camarazilor, cărora le-a fost deosebit de preţuit comandant.

- Ce-i asta, d-le Pihu? l-a întrebat colonelul.

- Aşa moare legionarul, cu crucea în braţe.

Apoi, ca pentru sine:

- Mergem la Căpitan; ne cheamă la el.

Legănându-se, părea împăcat pe ultimul lui drum. Eu am revenit în salon. Cei citaţi erau gata de plecare.

Ing. conferenţiar EUGEN IONICĂ, pe care noi, studenţii legionari de la Politehnică, îl preţuiam şi pentru că era prieten Căpitanului, căruia, destul de des, îi acorda ospitalitate, m-a îmbrăţişat cu multă căldură. Mă cunoscuse ca student legionar în cadrul Politehnicii."

- Mor împăcat, dragă Funda. Mă gândesc, însă, cu regret, la marea durere a părinţilor mei şi a soţiei mele, precum şi la nefericirea scumpei mele fetiţe care este sortită să crească fără tată. Ne vom întâlni, cu siguranţă, în lumea de dincolo, cu Căpitanul şi toţi ai noştri.

Eram atât de emoţionat, încât nu i-am putut vorbi. A păşit demn pe ultimul lui drum.

Căpitanul ŞIANCU, cu ţinuta lui aristocratică, părea un cruciat întârziat, care s-a încadrat în oastea lui Corneliu Codreanu ca să nu moară ca un oarecare. Era parcă sortit pentru un astfel de sfârşit: ca în legende! Ţinea foarte mult la aromâni. a căror structură sufletească o socotea asemănătoare cu cea a moţilor lui dragi. M-a îmbrăţişat spunându-mi:

- Ne omoară tâlharii ăştia, dar nu-i nimic; vom fi răzbunaţi...

Uitându-se parcă cu dispreţ la jandarmii cu glugi, a ieşit strigând: „Asasinii, asasinii!"

Avocatul ION HERGHELEGIU părea copleşit de durere: lăsa în urma lui soţia cu cinci copii; primul născut, precum îmi amintesc, nu împlinise vârsta de 14 ani, iar cel mai mic avea numai 3 ani. Ne-a îmbrăţişat pe toţi, după care a pornit pe ultimul lui drum. Părea împăcat. Il iubise mult pe Căpitan şi în acele clipe se gândise poate la el.

GH. PROCA, arătos ca un Făt-Frumos, era foarte econom la vorbă.

După ce şi-a auzit numele, a căzut în genunchi şi a început să se roage.

Nu a fost deloc surprins: părea că primise o veste pe care o aştepta demult.

După ce ne-a îmbrăţişat pe cei rămaşi, a păşit liniştit pe drumul fără întoarcere.

IULIU ŞUŞMAN, cu care mă împrietenisem în lagărul de la Vaslui, m-a îmbrăţişat, spunându-mi:

- Mor împăcat, Tache, las după mine un Şuşmănel.

Atitudinea lui mi-a părut stranie: mergea la moarte zâmbind!

A fost ultimul cu care m-am îmbrăţişat, fără să-i pot vorbi.

O stare emoţională puternică pusese stăpânire pe mine. Mă despărţeam, de fapt, de nişte oameni din lumea pe care am preţuit-o mult pentru imensa putere de sacrificiu în slujba marilor idealuri ale neamului nostru, pentru care se jertfiseră Căpitanul, Ionel Moţa, Vasile Marin, Sterie Ciumetti şi atâţia alţii, a căror jertfă supremă urma să constituie suport moral pentru noi cei rămaşi în urma lor, care eram sortiţi să suportăm masacrul provocat în rândurile noastre de regimul comunist.

Fuseseră luaţi şapte, deci jumătate din câţi am fost.

Cei rămaşi, fără să ne comunicăm gândurile, ne-am socotit programaţi pentru eşalonul doi. Am rămas deci în aşteptare, fiecare în patul lui.

Nu mi-a părut nimeni copleşit de frica morţii. De altfel, comportarea celor plecaţi dintre noi ar fi constituit o mustrare. Nu mai putea fi vorba de continuarea somnului. Fără a mai comunica între noi, cu toţii ne-am gândit la marea durere pe care le-o pricinuiam familiilor noastre.

La pădurea de la Râşnov, unde fuseseră mitraliaţi, fiecăruia i se trăsese în cap şi glonţul de graţie. Avocatului Ion Herghelegiu, despre care se ştia că nu se putea deplasa fără ajutor, nu i s-a aplicat acelaşi tratament. **Corpurile neînsufleţite au fost lăsate la locul crimei, iar făptaşii s-au retras, ducându-se probabil să participe la „praznic".** Când s-a luminat de zi, au venit să-i ridice ca să-i expună la răscruce de drumuri cu inscripţia: **„Aşa vor fi pedepsiţi trădătorii de ţară!".**

Surpriză: Ion Herghelegiu lipsea. Fiind probabil rănit nu tocmai grav, în cele 3 - 4 ore disponibile, târându-se cum a putut, Herghelegiu a reuşit să se îndepărteze destul de mult de locul crimei, dispărând în pădure. A fost alarmată poliţia şi jandarmeria din toată ţara. L-au ciuruit cu pistoalele mitralieră. Corpul i-a fost transportat la aceeaşi răscruce de drumuri, alături de dragii lui camarazi.

În după amiaza zilei de 22 septembrie, a venit la noi un maior care, precum îmi amintesc, era adjunctul comandantului Legiunii de jandarmi a judeţului Braşov. Ne-a recomandat să fim fără grijă, că nu mai suntem în pericol. Tot ce era de făcut, fusese comis în noaptea trecută.

Sinistrul criminal Carol al II-lea, nu numai că ordonase masacrul, dar a dat şi indicaţii cu privire la unii dintre cei care trebuiau asasinaţi.

Eram convinşi că măcelul se extinsese în toată Ţara. Şi aşa a fost.

Cu această ocazie s-a putut constata că duşmanii Mişcării Legionare erau foarte bine informaţi asupra valorii componenţilor de frunte ai Mişcării; şi au făcut să dispară în acea noapte sângeroasa aproape întreaga elită formată de personalitatea excepţională a Căpitanului.

Pagină realizată de Cuibul Gh. Clime

LA "IZVORUL LUI CODREANU"

În această toamnă de o melancolie subtilă, cu paletă coloristică demnă de un pictor extravagant şi generos, cu soare blând şi multă lumină, cu frunze galbene şi arămii şi cer albastru, pentru descrierea căreia care n-am suficient vocabular, am fost în drumeţie pe **Rarău**, la locul numit **„Izvorul lui Codreanu"**, în apropierea **Schitului Sihăstria Rarăului.**

Aici, lângă izvor, se află **o troiţă** comemorativă făcută de nepotul lui **Sebastian Erhan**. Pe postamentul troiţei stă inscripţionat: "*Va veni o vreme când toate Neamurile pământului vor învia cu toţi morţii şi cu toţi regii şi împăraţii lor. Acest moment final este ţelul cel mai înalt şi mai sublim către care se poate înălţa un Neam - C. Zelea-Codreanu".*

Cunoscutul arcaş comandant legionar Sebastian Erhan, foarte iubit de Căpitan (sentiment reciproc, de altfel), nu prea este amintit în diferitele istorii scrise până acum, deşi ar fi meritat din plin: gândiţi-vă că nu degeaba era supranumit "*Leul bucovinean*"! A urcat "muntele suferinţei", a înfruntat cu brio "pădurea cu fiare sălbatice" şi a trecut prin "mlaştina deznădejdii" fără să se înece. A iubit Legiunea cu o dragoste nestinsă de timp sau de încercările prin care a trecut – 22 de ani de închisoare în total! Lipsa oricărui compromis, dârzenia şi credinţa până la capăt conturează portretul unui luptător de elită. **Mărturia** lui **Neculai Popa** din cartea **"Coborârea în iad"** este elocventă:

"***Sebastian Erhan era o fire tăcută, modestă şi***

***echilibrată, care dispreţuia vorbăria. Pentru el, fapta trebuia să înlocuiască vorba.** (...) De câte ori îl rugam să ne povestească câte ceva, evita să ne vorbească ceva despre el. Avea grijă să se plaseze în afara subiectului, iar povestirile lui, presărate cu numeroase expresii în limbaj bucovinean, aveau un farmec deosebit. (...)*

Pe cei ce făceau jocul administraţiei nu-i ura, dar îi dispreţuia, numindu-i <<scârnăvii>>.

***Fusese înzestrat cu o intuiţie şi inteligenţă deosebite, dar pe care îi plăcea să le ascundă.** (...)*

***Nu-şi regreta trecutul, nu se lăuda cu el, dar era singura mândrie care i se vedea pe faţă şi i se descoperea în comportament.** (...)*

***Ţăran bucovinean, pe care bătaia, teroarea sau frica nu l-au încovoiat niciodată**; el a rămas drept şi falnic, asemenea brazilor în preajma cărora se născuse şi crescuse."*

(Neculai Popa – *Coborârea în iad*")

În drumeţie m-a însoţit nepotul lui Sebastian Erhan şi mi-a fost ghid.

Mi-a povestit că în 1924, după împuşcarea prefectului Manciu, Corneliu Zelea–Codreanu a venit pe Rarău şi a stat 40 de zile în post şi rugăciune, ca gest de penitenţă pentru iertarea uciderii. În apropierea locului denumit ulterior „Izvorul lui Codreanu" exista o colibă sub pământ părăsită de muncitorii forestieri unde a stat în această perioadă şi s-a rugat Căpitanul.

Atunci l-a cunoscut pe Sebastian Erhan care urca drumul spre Schit cu un car cu boi, şi între ei s-a cimentat o prietenie dincolo de moarte: însuşi tatăl Căpitanului avea să-i fie apărător (ca martor) în procesul de "rebeliune" din 1941.

Zece ani mai târziu, în 1934, Corneliu Zelea-Codreanu avea să decidă **construirea aici a unui cămin pentru legionarii bolnavi,** suferinzi în urma

bătăilor primite de la jandarmi. Terenul fusese donat de principele **Nicolae de Hohenzolern**, simpatizant legionar (fratele călăului Carol al II-lea, diametral însă opus ca fire), care avea o cabană de vânătoare în apropiere, la Piatra Zimbrului.

Cabana legionară s-a construit în două veri, 1934 – 1935, chiar în apropierea Schitului; era din lemn şi avea 20 de camere (10 la parter şi 10 la etaj) şi o verandă mare. Şeful taberei a fost comandantul Bunei Vestiri **Radu Mironovici**. Bineînţeles că a participat şi Sebastian Erhan (care a adus şi doi meşteri cioplitori în lemn, tată şi fiu, pe nume Larion).

Referiri despre aceasta am găsit în cartea avocatului legionar bucovinean Mardarie Popinciuc („*Pentru Sfânta Cruce, pentru Ţară*") şi în cea a preotului comandant al Bunei Vestiri Ion Dumitrescu-Borşa, "*Cal troian intra muros*". Acesta din urmă, inspector al taberelor alături de gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul, a fost impresionat de ceea ce a văzut aici, după cum mărturiseşte în "Memoriile" sale.

Astăzi nu mai există decât câteva porţiuni din temelie şi câteva mormane de piatră pentru că autorităţile comuniste au distrus-o în totalitate.

Dar să revin la personalitatea comandantului legionar şi al arcaşilor. iată câteva repere biografice ale "Leului bucovinean":

Sebastian Erhan (1899 – 1976), alintat cu numele "Visticu", s-a născut în acelaşi an cu Căpitanul, în Câmpulung Moldovenesc, într-o familie de ţărani bucovineni cu 11 copii.

A făcut parte din arcăşimea română, încă înainte de a fi legionar. (Organizaţia "Arcaşii lui Ştefan cel Mare" a fost înfiinţată la Cernăuţi după unirea Bucovinei cu România, în 1918). În zilele festive şi

însemnate pentru poporul român (inclusiv sărbătorile religioase), aduna câte 150-200 de ţărani călări, îmbrăcaţi în costume tradiţionale bucovinene, cu steaguri tricolore împodobite cu flori, şi cântau din buciume lungi de trei metri.

Sebastian Erhan a fost **comandantul arcaşilor din judeţul Câmpulung şi, totodată, comandant legionar.**

A intrat în Mişcare încă de la început (1927) şi, împreună cu oamenii adunaţi de el, constituia un pilon de rezistenţă al Legiunii în Bucovina.

Era "un munte de om" (peste 1.90 m, voinic şi drept ca bradul), cu figură luminoasă şi umbla mereu îmbrăcat în costum naţional, cu o cămaşă albă ca laptele şi chimir împodobit cu mărgele.

Se ocupa cu creşterea animalelor şi era tăietor de lemne în pădure – într-un cuvânt, era un **ţăran simplu**, absolvent al şapte clase, dar un **autodidact apreciat de toţi cei cu care venea în contact**, pentru inteligenţa, cultura şi patriotismul său. Probabil pentru aceste calităţi pe site-ul www. procesulcomunismului.com este menţionat ca fiind avocat! Nici gând! Avea multă credinţă legionară, însă, şi ştia s-o transmită ţăranilor (motiv pentru care Căpitanul îl înaintase la gradul de comandant), era un autodidact, cum am mai spus, căruia îi plăcea să înveţe, ştia istorie şi multe întâmplări cu tâlc şi de aceea lipsa studiilor înalte nu se simţea, multora nevenindu-le să creadă că avea şapte clase.

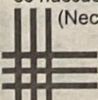
Familia Erhan are o puternică tradiţie naţionalistă: a dat cinci combatanţi în primul război mondial (tatăl şi unchii lui Sebastian) şi tot cinci şi în cel de-al doilea (nepoţii de frate, întrucât el se afla la Aiud, închis de regimul Antonescu, iar băieţi nu a avut); un alt nepot de frate, Gheorghiţă, a fost luptător în munţi. Închisorile lui Sebastian Erhan au început de timpuriu, din vremea lui Carol al II-lea: 1933 (Suceava, după dizolvarea Gărzii de Fier de I.Gh. Duca), 1938 – 1940 (lagărul de la Miercurea Ciuc, timpul marii prigoane), au continuat sub regimul Antonescu, la Aiud (1941 – 1944), şi sub cel comunist, la Suceava, Aiud, Periprava (1948 – 1964), având în total douăzeci şi doi de ani de privare de libertate.

Gândul mă duce la alt ţăran distins de Căpitan cu gradul de comandant legionar şi decorat cu "Crucea albă" pentru eroism, **Dumitru Banea** (fratele şefului Ardealului legionar, Ion Banea, doctor şi avocat, comandant legionar asasinat în masacrul elitei legionare din septembrie 1939). Mitu (cum îi spuneau cunoscuţii), autorul cărţii sugestiv intitulată: "*Martor, acuzat şi apărător în procesul vieţii mele*", a fost şi el un "veteran al închisorilor; întemniţat 16 ani în timpul regimului comunist, a rămas acelaşi, ca în vremea Căpitanului: un erou.

Şi nu pot să nu-mi amintesc şi de bucovineanul **Vasile Motrescu**, celebru luptător în rezistenţa armată anticomunistă, executat de comunişti, şi el ţăran cu opt clase dar cu calităţi sufleteşti şi intelectuale deosebite - "*Jurnalul unui partizan*" scris în munţi stă mărturie peste timp; de câte ori îl recitesc, mă cutremur ca şi prima dată.

Erhan, Banea, Motrescu ne-au lăsat ca amintire un model uman: tipul creştinului erou. Demn de urmat! Demn, dar greu...

Doru Olenici, Rădăuţi

SFINȚI AI ZILELOR NOASTRE (III)

SF. ILIE LĂCĂTUŞU (1909 – 1983)

Este un **PREOT LEGIONAR care s-a sfințit nu în mijlocul pustiei, ci în prigoana comunistă, îndurând fără compromisuri umilința vieții de întemnițat.**

A fost arestat în mai multe rânduri şi a cunoscut regimul crunt de la Canal, fiind inclus în brigada de preoți destinată exterminării.

Trupul neputred al Părintelui, în greutate de 7 - 8 kg, a fost găsit la 15 ani după moartea sa, în 1998 (în cripta familiei, cu ocazia înmormântării soției), în condițiile corespunzătoare sfintelor moaşte: frumos mirositor, uscat şi uşor, cu pielea de culoarea alunului, păstrându-şi dimensiunile şi aspectul, şi, privindu-l, provoacă bucurie duhovnicească, dând impresia unui om care doarme.

Vicarul Arhiepiscopiei Bucureştilor**, ÎPS Teodosie Snagoveanul* ***a oficiat o slujbă de dezlegare *pentru eventualele păcate mari sau anateme care ar fi împiedicat trupul preotului să putrezească* ***şi a recunoscut că se afla în fața unui caz clar de sfințenie.***

In prezent moaştele Părintelui Ilie Lăcătuşu se află în cripta de la cimitirul "Adormirea Maicii Domnului" din cartierul Giuleşti (Bucureşti), într-o raclă deschisă de sticlă, unde pot fi văzute **în fiecare duminică după Liturghie.**

Prima icoană a ***Sfântului Ilie Mărturisitorul*** a fost pictată pe peretele exterior al **bisericii Mănăstirii** ***Petru Vodă*** din jud. Neamț.

Părintele Ilie Lăcătuşu s-a născut la data de 8 dec. 1909 în satul Crăpăturile din jud. Vâlcea, fiu al unor țărani simpli, dar cu credință în Dumnezeu. Tatăl era dascăl (cântăreț bisericesc), ceea ce a dus la apropierea copilului de Biserică.

Urmându-şi chemarea, se înscrie la Seminarul Teologic "Sf. Nicolae" din Rm. Vâlcea (1923-1930) pe care îl absolvă cu Diploma de Virtute "*pentru aptitudini sufleteşti care îl disting între colegii lui*".

Se căsătoreşte cu învățătoarea Ecaterina Popescu şi urmează ***Facultatea de Teologie*** din Bucureşti pe care o absolvă în 1934.

Devine legionar, ca mulți alți confrați din generația sa: Ion Dumitrescu-Borşa (comandant legionar al Bunei Vestiri), **Ilie Imbrescu** (instructor legionar, Balcic), **Ionescu-Duminică** (membru al Senatului Legionar, duhovnicul Statului Major Legionar), **Ştefan Palaghiță** (Bucureşti), **Dimitrie Bejan** (Iaşi), **Ion Secăreanu** (Constanța), **Ion Stoica Mocanu** (Constanța), **Grigore Motomancea** (Gorj), **Leonid Miron** (instructor legionar, Iaşi), **Ion Chivu** (şeful jud. Constanța), **Aurel Nicolaescu** (Vâlcea), **Dumitru Diaconescu** (Vâlcea), **Gheorghe Furdui** (doctor în Teologie, comandant legionar, Bucureşti) **etc.**

Este hirotonit preot, încredințându-i-se parohia Osica de Jos, apoi satul Buiceşti - Vâlcea.

În 1942 este detaşat **preot misionar în Transnistria**, propovăduind cuvântul Evangheliei la Odessa şi la Sersenita; în 1943 se întoarce în țară, unde îl aşteptau cei cinci copii şi o soție bolnavă.

Este **arestat în 1952 pentru apartenența la Mişcarea Legionară** şi dus în coloniile de muncă de la Canal, la Galeş şi Peninsula.

Un an mai târziu, din cauza înrăutățirii stării de sănătate, pentru că nu mai putea munci, este mutat în închisoarea de la Târgu Ocna. În comparație cu închisoarea de la Piteşti, unde reeducarea a produs multe victime, la Târgu Ocna viața religioasă a atins cele mai înalte culmi. Aici şi-a trăit ultimele zile Valeriu Gafencu, supranumit "sfântul închisorilor". Pentru Părinte, aceasta va fi o perioadă de intensă rodire spirituală.

In 1954 este eliberat, dar în 1959 este **din nou arestat** şi condamnat la **muncă silnică** în colonia Periprava din Deltă.

Părintele Ilie Lăcătuşu nu vorbea mult, dar cuvântul lui avea putere. A sprijinit, cu rugăciunea şi cuvântul, cu blândețea şi bunătatea, pe drumul Golgotei româneşti, multe suflete slăbite, ridicându-le către Dumnezeu. La Periprava îşi va arăta cu discreție măsura duhovnicească. Acolo se afla şi **părintele Iustin Pârvu care a povestit întâmplări vrednice de "*Vieţile Sfinţilor*":**

"Cu Părintele Ilie Lăcătuşu am stat 4 ani la Periprava, în Deltă. El s-a remarcat, în general, prin interiorizarea lui puternică şi prin tăcere: rar îl auzeai vorbind ceva, şi atunci când o făcea, era foarte

important ceea ce spunea; de cele mai multe ori ne îndemna să ne rugăm atunci când eram în vreo primejdie. Despre acest om pot să spun că avea cu adevărat darul smereniei. **Căuta tot timpul să NU iasă în evidență cu ceva, făcea pe neînsemnatul.**

Îmi amintesc de o întâmplare minunată din Deltă, când PĂRINTELE ILIE a jucat un rol foarte important.

În 30 ianuarie ne-au trimis în colonie, la Canal, la **tăiat de stuf. Vă dați seama ce însemna lucrul acesta pe un frig de iarnă? Moarte curată.**

Eram toți înspăimântați, mai ales că îi văzusem şi pe caraliii noştri cu mitraliera, vreo patru mitraliere. Probabil **aşteptau să ne execute**, crezând că vom refuza comanda.

Era o deschidere acolo, de apă, de vreo **40 de hectare şi stuful era tocmai în adâncime.**

Toți am început să murmurăm şi nu prea aveam de gând să intrăm în apă.

Ne-au ordonat să intrăm şi să scoatem câte doi snopi. Pentru cine făceam noi astea? Nu avea nici un sens. **Măi, şi cum să intri în apă?** Calci, te duci într-o ştioalnă, **nu te mai scoate nimeni de acolo.** Am ezitat la început.

Dar PĂRINTELE ILIE a avut un cuvânt foarte ferm şi ne-a îmbărbătat pe toți:

- Măi, intrăm, pentru că ăştia îs puşi pe gând rău; ăştia trag în noi. Să intrăm în apă, că Maica Domnului şi Sfinții Trei Ierarhi ne vor scoate nevătămați.

Măi, şi am intrat... Am ajuns acolo; **până la bărbie am intrat în apă.** Am tăiat frumos snopi.

Şi ne miram cu toții că lucram ca pe uscat. Unii până la piept, unii până la gât, unii, în sfârşit până la jumătate, cum ne-a prins locul pe fiecare acolo. Am mers vreo trei ore în apă şi am scos la mal snopi. Dar nu era numai aşa, să-l tai cu frunze, trebuia frumos curățat, măsurat, pus la dimensiune.

Şi era un ger de – 30° afară, gheața groasă de 20-25 cm, încât vedeai nufărul galben înflorit sub gheață.

Ei bine, eram cu toții nevătămați şi uzi. Curgea apa de pe noi. **Mare minune a fost atunci.** Că dimineața, când am intrat noi era ceață, nori şi rece, de te prindea la oase. Şi dintr-odată a apărut soarele, măi băieți, s-a luminat de ziuă. **Era o căldură de se minunau şi caraliii.** Ne-am dezbrăcat şi **s-au uscat hainele ca la cea mai fierbinte sobă**, aşa aburi ieşeau din toate. Ne-am încălțat, ne-am îmbrăcat şi hai la colonie. Şi aşa Maica Domnului şi Sfinții Trei Ierarhi au fost cu noi şi ne-au ajutat, chiar în ziua de 30 ianuarie (când sunt prăznuiți Sfinții Trei Ierarhi). Şi vă spun că **nu s-a întâmplat să fie nici un bolnav, nici un internat**, n-a fost nimic. **Şi aceasta datorită rugăciunilor Părintelui Ilie, că altfel cred că eram cu toții morți..."**

("*Din temnițe spre sinaxare*").

După eliberarea deținuților politici din 1964 are **domiciliu forțat** în Bolintin, unde este obligat să lucreze ca zidar.

Va sluji apoi din nou ca **preot** în satele Gărdeşti - Teleorman şi Răsuceni – Ilfov, făcându-se credincioşilor pildă de rugăciune şi fapte bune.

Încetează din viață la 22 iulie 1983.

Înmormântarea soției a avut loc 15 ani mai târziu. Cu această ocazie cei prezenți s-au aflat în fața unui fapt neaşteptat: trupul părintelui era întreg, neputrezit, asemenea unui trup îmbălsămat. Mai mult decât atât, el emana un miros plăcut, asemănător mirosului de mir.

Cazul Părintelui Ilie Lăcătuşu a stârnit o vie şi firească senzație în mass-media, dar şi în lumea eclezială din România. Câteva luni mai târziu, difuzarea pe postul național de televiziune a filmului documentar "Semne" a înştiințat opinia publică despre descoperire.

Pentru a se lămuri dacă se aflau într-adevăr în fața unui sfânt, **rudele au lăsat timp de mai multe săptămâni trupul în contact cu aerul. Nu s-a întâmplat nimic,**

De asemenea, s-au oficiat timp de 40 de zile slujbe de dezlegare de eventuale păcate grele care n-ar fi lăsat trupul să putrezească, **dar Părintele a rămas intact,** însuşi Vicarul Arhiepiscopiei Bucureştilor recunoscând că se afla în fața unor **moaşte**, a unui ***caz clar de sfințenie,*** fapt pentru care rudele au înaintat un memoriu Arhiepiscopiei Bucureştilor, prin care atrăgeau atenția asupra descoperirii. De asemenea, mai multe asociații, printre care Frăția Ortodoxă Română, Asociația Creştinilor Ortodocşi Români, Asociația "Cristiana", Liga Tineretului Ortodox Român, Asociația Foştilor Deținuți Politici, Liga Studenților etc. au alcătuit un memoriu prin care se cerea Sf. Sinod al BOR deschiderea unui dosar de canonizare pentru părintele Ilie Lăcătuşu. Dosarul pentru canonizare se află la Patriarhia Română. De la descoperire zeci de mii de credincioşi vin în pelerinaj la moaştele Sf. Ilie Lăcătuşu, unde au loc minuni şi vindecări miraculoase.

Surse: www.crestinortodox.ro, parinteleilielacatusu.ro

Pagină realizată de Corneliu Mihai

CAZUL HORIA SIMA ŞI MIŞCAREA LEGIONARĂ (XII)

CONST. PAPANACE

(continuare din numărul trecut)

Puterea toată se afla în mâinile lui Antonescu. Şi pentru ca să nu rateze dintru început regimul legionar, nu numai că nu am încurajat pe prof. Codreanu şi ceilalţi opozanţi, dar ţi-am dat concursul, cu toate rezervele pe care le aveam pentru posibilităţile d-tale de conducere.

Am făcut aceasta nu de dragul d-tale, ci pentru că aşa mi s-a părut că este în acel moment în interesul Mişcării. **Credeam că prin consolidarea la şefie îţi vor dispare o mulţime de suspiciuni şi complexe** care împiedicau o colaborare perfectă între noi, şi în felul acesta sfaturile mele vor fi mai fecunde.

Pe de altă parte, vroiam ca Mişcarea să-şi găsească echilibrul de şef unic, aşa cum o cerea structura ei, într-un şef tânăr.

Originea d-tale ardelenească a fost pentru mine un motiv în plus ca să te susţin, pentru ca să fie atenuată o eventuală tendinţă regională cu care oamenii politici din Ardeal şantajau politica statului român.

Pentru mine era indiferent cine este .şef: prof. Codreanu, Sima, Gâmeaţă sau Găvănescu (N. n.. Mare miopie! Ca să nu zicem "nerozie": cum nu conta cine era şef?! Papanace vrea să-şi demonstreze neinteresarea personală în conducere, dar să afirmi că nu conta cine conducea, e o absurditate).

Mă interesa cine poate servi mai bine Mişcarea.

În ceea ce priveşte persoana mea - despre care răspândiţi în toate părţile că urmăresc şefia Mişcării - mă fixasem dintru început de a nu mă gândi la aşa ceva. Vedeam în originea mea de român macedonean un impediment şi apoi credeam şi cred şi acum că printr-o independenţă faţă de toţi factorii interni şi externi şi chiar faţă de masa legionară, se poate apăra mai bine linia legionară care, după mine, constituie esenţialul. Această tendinţă am avut-o de la început şi ea rezultă în mod clar din toate actele mele.

Dacă aş li avut ambiţia să devin şef, desigur altfel aş fi procedat, încă din timpul când am avut conducerea Comandamentului Legiunii. Şi atâta inteligenţă trebuie să-mi concedeţi, că era să ştiu să-mi aleg mijloacele pentru realizarea acestei ambiţii.

Se înţelege, nu mă pot complăcea în funcţiuni pur şi simplu decorative, căci nu le consider demne şi morale. Cu atât mai mult cu cât după moartea Căpitanului, contribuţia efectivă a tuturor este necesară pentru umplerea golului.

Aşadar, ţi-am dat concursul in mod loial, şi dacă cineva ar vrea să-mi facă imputare, tocmai pentru acest lucru ar putea să o facă.

Ar fi stupid ca cineva să creadă că postul de subsecretar de stat a fost un motiv pentru atitudinea mea. Nu că aş subevalua acest post, dar *dacă d-ta poţi deveni într-o conjunctură vicepreşedinte de Consiliu, orice pretenţie a mea în aceeaşi conjunctură politică nu-mi pare exagerată*, mai ales că în postul de subsecretar de stat a putut fi numit atunci oricare Pietra (n. n.: Pietra era cumnatul lui Pătraşcu, omul lui Sima, obscur din toate punctele de vedere, care nici măcar legionar nu era). Ca să fiu consecvent, întrucât ţi-asumi cea mai mare răspundere, îţi recunoaştem dreptul de a-ţi alege, până la o anumită limită, colaboratorii. Mai mult nu se putea.

Nici un fel de dificultate, căci dacă aş fi vrut să-ţi fac dificultăţi, fie aş fi încurajat pe prof. Codreanu care îşi punea toate speranţele în mine şi în macedoneni, fie aş fi manevrat cu Antonescu. **Decretul d-tale de numire ca şef al Mişcării putea să fie anulat cu mai mare înlesnire decât a fost obţinut într-un moment de confuzie şi fără consimţământul legal al forurilor legionare.**

Dar de aceasta ar fi putut profita duşmanii.

Dar aici s-a văzut incapacitatea d-tale.

Te-ai lăsat uzat de Antonescu atât faţă de opinia publică română, cât şi faţă de nemţi, fără să concepi vreun plan de apărare sau de atac.

Mai mult, într-un moment de criză pentru Mişcare, **ai început să denigrezi - prin oamenii d-tale - ierarhia de cadre care a mai rămas după atâtea prigoniri.**

Ai devenit prizonierul unei gloate pe care nu numai că nu o puteai stăpâni, dar îţi dicta ea atitudinea. ***De aceea alături de atâta jertfă şi elan legionar, se văd petele dezonoarei, aruncate de elemente venite ca partizani de ai d-tale de ultimă oră.***

Mai târziu a venit cazul Jilava.

Antonescu vroia să folosească acest prilej pentru a pune mâna pe Şefia Mişcării.

Deşi ştiam că oamenii d-tale mă calomniau în toate părţile, spunând ca sunt străin (grec, bulgar etc.) - astea le spuneau şi la nemţi (cazul Biriş) - şi chiar uneltea să atenteze la viaţa mea, totuşi te-am susţinut efectiv în acea împrejurare. Nu puteam admite să fii înlăturat atunci când s-a făcut justiţia Căpitanului (n. n.: altă prostie: justiţie prin injustiţie, adică prin asasinat, procedeu identic cu al adversarului), după cum nu acceptam să vie în fruntea Mişcării un om care era din lumea veche şi păstra legături cu cercurile iudeo-masonice, cu toate că acesta îmi făcea curte şi era dispus să facă orice în vederea acestui scop. Am făcut aceasta nu atât de dragul d-tale, ci de dragul Mişcării. Dar, oricum, d-ta ai beneficiat de atitudinea mea.

A venit mai târziu incidentul cu neplecarea la Berlin, unde ai fost invitat oficial să mergi cu Antonescu.

. Inexplicabil gest, din toate punctele de vedere! Trebuia să fii prezent, căci absenţii n-au niciodată dreptate. Dar, dacă totuşi, credeai că ai motive să nu mergi, trebuia să găseşti, măcar pentru aparenţă, anumite scuze diplomatice, aşa cum cer uzanţele între state.

Dacă nu puteai aprecia gravitatea momentului internaţional, când ruşii ne hărţuiau cu fel de fel de pretexte în Deltă, trebuia măcar să ţii seama de situaţia gingaşă ce se crea prin refuzul unei invitaţii făcute de un stat aliat pe care se baza întreaga politică externă a Mişcării.

Nu se poate găsi o scuză în faptul că Ică Antonescu te-a operat şi ţi-a pus condiţii să nu primeşti iniţiativa. Ca adversar al Mişcării, el căuta să pună, oriunde putea, beţe în roate. Şi nici nu este o scuză că uniformele pe care ţi le pregăteai în taină cu oamenii d-tale de casă, de a ajunge la Berlin (Iasinschi, Georgescu etc.) nu erau gata.

Cu atât mai mult *nu trebuia să asculţi sugestii de la cine ştie ce agent periferic al lui Andreas Schmidt sau al Gestapoului*, căci misiunea acestora este să provoace pentru ca apoi să-şi scoată avantaje proprii.

Dacă chestiunea ţi se părea complicată, înainte de a da răspunsul trebuia să consulţi Forul Legionar, pentru că acesta era rolul lui.

L-ai convocat când faptul era consumat, şi din consultare a reieşit că a fost o greşeală politică refuzul sub forma în care l-ai dat.

În zadar ai încercat să repari greşeala, căci era prea târziu. Această greşeală însă a speculat-o în plin Antonescu. Ea însăşi era o dovadă pentru susţinerea neseriozităţii conducerii noastre. Căci altfel era chestiunea dacă înţelegeai să faci o schimbare a liniei noastre în politica externă.

Pentru motive de ordine, în primul rând, reclamate de situaţia internaţională, Antonescu a obţinut mână liberă de la Hitler în politica internă românească. Şi aşa s-a ajuns la provocările de la 21 ian. 1941 care s-au soldat cu înlăturarea Mişcării de la putere.

Nici în această împrejurare - voită sau nevoită - n-ai corespuns situaţiei.

Ai ordonat o manifestaţie de protest prin defilarea studenţilor şi muncitorilor legionari, fără să te gândeşti la măsurile pe care le va lua Antonescu, şi la contra-măsurile pe care ar fi trebuit să le iei d-ta în calitate de conducător al Mişcării. Ai procedat cu aceeaşi uşurinţă ca şi cum am fi fost pe vremurile mişcărilor studenţeşti, când făceam manifestaţii fără a ne preocupa de alte lucruri.

Şi în această împrejurare ***rău ai făcut dacă ai ascultat sugestii provocatoare, mai ales dacă ele erau periferice. Şi că erau periferice sau rău intenţionate, au dovedit-o faptele care au urmat.***

Şi aici **loialitatea mea şi concursul** pe care ţi le-am dat au fost fără rezerve. Puteam să încerc a găsi o soluţie cu Antonescu pentru continuarea colaborării Mişcării la guvernare. Asta cu atât mai mult, cu cât Antonescu, când se întorsese de la Berlin, a spus că singurul dintre fruntaşii legionari care este considerat serios şi are poziţie bună la Berlin, este Papanace. Această intenţie a lui Antonescu de colaborare s-a evidenţiat şi prin faptul că în toiul rebeliunii el a încercat să ia contact cu mine şi în acest scop maşina preşedinţiei a staţionat zile de-a rândul în faţa casei mele. Ştiam însă că toate acestea, atât din partea nemţilor cât şi a lui Antonescu, sunt manevre care urmăreau în primul rând interese proprii, şi nu vroiam să mă pretez la ele. **Principiul pe care m-am fixat** şi pe care ţi l-am comunicat când ne-am întâlnit în al doilea exil, la Berlin, a fost că în primul rând trebuie asigurată **unitatea Mişcării**, şi numai după aceea poate şi ea manevra. Înfruntarea noii prigoane dezlănţuite cu atâta furie nu se putea face decât fiind unitari. Şi pentru acest motiv, şi de data aceasta am găsit inutile orice incriminări pentru cele întâmplate şi m-am uitat înainte la duşmanii care uneltea împotriva Mişcării şi o izbeau din toate părţile.

Mai mult, ştii foarte bine că am fost acela care am apărat cu mai multă dârzenie Mişcarea de toate imputările pe care ni le făceau nemţii, apărând, cu această ocazie, implicit erorile d-tale de care eram convins. Ştiam că sunt cel mai indicat să fac acest lucru, atât pentru faptul că nu comisesem aceste erori, dar pentru că ei mă considerau - aşa cum au lansat oamenii d-tale de casă - că sunt un rival al d-tale. Pe lângă acestea, eu, neavând nici o veleitate de şefie, puteam vorbi mai deschis faţă de toţi, implicit faţă de nemţi, când era vorba să apăr interesele Mişcării.

Susţinerea mea o găseam necesară şi dintr-un alt punct de vedere. **Ştiam de concesiunile pe care ai început să le faci încă de când erai ascuns la Andreas Schmidt, atât în ceea ce priveşte viitorul Mişcării, cât şi al ţării, pentru a ieşi din încurcătura în care te-a vârât nepriceperea d-tale.** Cele două memorii făcute lui Himmler, cu înrolarea legionarilor în S.S., erau primii paşi ai unei pante primejdioase.

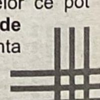
Mi-am dat seama că o opoziţie a mea şi chiar o nesusţinere te-ar li făcut **să aluneci pe această pantă nedemnă, ducând cu d-ta şi steagul Mişcării, pe care în acele momente, în calitatea de şef al Mişcării, îl aveai încă în mână.** Dl. Gârneaţă, care este de faţă, ştie, fiindcă i-am comunicat încă de atunci aceste preocupări ale mele.

Pentru toate aceste motive eu te-am susţinut şi, cum ţi-am spus, mai mult de dragul Mişcării.

Poate cineva să-mi facă imputarea că, după experienţa din trecut, nu mai meritai acest credit. O fi justă această imputare, dar eu am considerat că mai mult decât orice trebuie să primeze unitatea Mişcării. Eram pătruns de adevărul formulat de Căpitan că "de-ar fi să mergem în iad, uniţi tot vom ieşi de acolo".

Ţi-am pus chiar multe probleme în scris, ca să poţi reflecta mai bine asupra consecinţelor ce pot urma din **tendinţa de a crea oameni de casă în loc de legionari**, de a fragmenta

generația, sau **de a cultiva spiritul polițist** și, mai ales, ți-am atras atenția asupra **tendinței de a micșora pe Căpitan prin ridicola comparație pe care o admiteai să se facă cu persoana d-tale.** Puteai să te compari cu oricare din lume, dar pe Căpitan trebuia să-l lași în pace, căci datorită lui suntem fiecare ce suntem astăzi.

A fost **înscenarea așa-zisului "complot de la Rostock"**, care deși mi se părea curioasă, totuși am crezut la început și îți spuneam cum puteam folosi această eventuală provocare a agenților lui Antonescu ca să apărăm cauza legionară. **Când colo, această înscenare pe care Gestapoul a tolerat-o, a fost făcută ca să-ți acopere fuga în condiții neonorabile și lipsite de elementare prevederi politice.**

Mai mult: nu numai că ne părăseai în condiții care puteau să atragă ca represalii extrădarea și chiar nimicirea noastră fizică, dar **urmăreai asasinarea noastră morală și chiar fizică.** Eu însumi, prin întâlnirile puse la cale de Stoicănescu cu complicitatea lui Georgescu, cu ocazia venirii ing. Ilie din Țară, era să cad victima unei asemenea mârșave înscenări, dacă nu-l zăream pe Găină și oamenii săi și dacă la întoarcere nu ne întâlneam în tren întâmplător cu Groza. Ți-am semnalat atunci cazul venirii lui Găină la Berckenbruck și, palid la față, ai trimis pe Borobaru să-i spună să plece imediat. **Atunci n-am bănuit toate motivele încurcăturii, căci cine își putea imagina atâta murdărie!**

După cele ce au urmat și mai ales ce am aflat, chestiunea părea lămurită. **Acum se lămurește de ce Gestapoul a tolerat toate aceste înscenări și de ce n-a luat nici o măsură pentru a pedepsi pe cei care au schingiuit la Rostock.** ***Poate și Gestapoul avea interes la dispariția noastră, fiind considerați ca o piedică în aservirea Mișcării (n. n.: de către SIMA) și, prin ea, a Țării.***

Când Antonescu este absolut necesar, d-ta te angajezi prematur și într-un mod dezonorabil.

<u>Mi-ai spus atunci că ai de gând să te angajezi, chiar dacă 90% din Mișcare ar fi contra!</u>

Convingerea mea este că d-ta ai făcut oferta, acceptând condițiile pe care ți se cereau prin mai multe căi (una prin Mitică Predescu, a fostului consul german de la Constanța), și numai când ai văzut că nu-ți dă curs imediat, cum era de prevăzut, ai plecat (în Italia). Nu cunosc cu cât a participat Gestapoul la înscenarea acestei plecări, dat fiind anumite sugestii curioase ale lui Wolf, făcute la Berckenbruck. Dar sunt sigur că atunci când ai fost adus din Italia, ți-ai luat angajamente și mai dezonorante.

Din momentul plecării, precedată și urmată de un întreg cortegiu de fapte infame, **<u>drumul nostru s-a despărțit. A fost limita până unde a putut să meargă răbdarea și îngăduința noastră, de dragul păstrării unității legionare.</u>**

Mai departe nu se poate merge, fiindcă nu are rost. Nu se poate concepe păstrarea unității legionare cu sacrificarea esenței legionare.

Am impresia că **această preocupare a mea de unitate, tu și oamenii tăi, ați considerat-o slăbiciune, de care ați crezut că se poate abuza la infinit.** V-ați înșelat! Veți vedea că noi **<u>știm să apărăm Mișcarea și pe Căpitan cu o fermitate nebănuită.</u>**

Toate măsurile care s-au luat, cu asistența Gestapoului, împotriva noastră, nu ne intimidează.

Oamenii tăi s-au transformat în spioni și delatori ordinari, nu fac altceva decât să denunțe pe la Kartenstelle să nu ne dea cartele, la Wohnusmet să ne gonească din locuințe, la Arbeitsmet să ducă pe băieții la munci grele, iar în ultimul timp, în ziua Arhanghelului Mihail, mulți din legionarii macedoneni au fost arestați și duși la Golz să muncească la munci forțate, alături de prizonierii ruși și în condițiile cele mai grele. Aceste lucruri - care dezgustă până și pe agenții care vă dau asistență - ne mâhnesc ca români, pentru că vă degradează.

Prigoana aceasta infamă pe care trebuie să o suportăm de la foștii noștri camarazi, o considerăm ca cea mai mare încercare de până acum.

Dacă cu adevărat avem o credință, ea se va întări și mai mult în aceasta prigoană. Dacă nu, vom fi lichidați. Și așa o să fie bine. Căci se va lichida cu o minciună în plus, și se va limpezi o situație.

Îmi dau seama că lupta este angajată în condiții inegale.

Tu cu prețul degradării, de a te fi pus sub tutela unor agenți periferici ai lui Himmler, ai la dispoziție toată forța materială pentru a face presiuni.

Noi nu avem decât credința legionară și hotărârea de a sacrifica lotul pentru ea. Suntem mai puțini, dar la spatele nostru stă sufletul Căpitanului și al tuturor martirilor legionari. Nu refuzăm deci această luptă.

Din cauza greșelilor tale s-a ratat momentul, poate unic, de a rezolva problema jidovească pe care Căpitanul o indica drept misiunea principală a generației noastre. Faptul că Antonescu a vrut să-i protejeze pe evrei nu constituie o scuză. Capacitatea și abilitatea politică înseamnă tocmai atunci când știi să depășești dificultățile și, folosind conjunctura, să-ți realizezi scopul.

Acum, în noua conjunctură politică, cine știe dacă această problemă se va mai putea rezolva. **Și vina cade în primul rând asupra ta.**

În ceea ce mă privește, am depus toate eforturile ca să împiedic greșelile germanilor, ale lui Antonescu și mai ales ale tale, cu sinceritatea și dezinteresul cel mai desăvârșit. Dacă n-am reușit, cauza nu este a mea.

Îți repet: **<u>e târziu.</u>** ***Nu trebuia să sabotezi această luptă*** - dacă cu adevărat erai convins de ea - cu lanțul de greșeli începând cu rebeliunea și terminând cu fuga în Italia.

Nu trebuia să torpilezi încercările de înțelegere ale lui Antonescu, pentru că numai dintr-o conlucrare a Mișcării cu Antonescu se putea consolida situația internă.

Trebuie să ții seama că nemții nu vor uita defecțiunea cauzată de România, în ipoteza foarte puțin problematică că ar restabili situația în cazul când într-adevăr posedă arme secrete. Pornirea lor de pedepsire a României nu se va împiedica de d-ta, care acum reprezinți așa de puțin.

În ceea ce mă privește, nu sunt dispus să colaborez cu d-ta. Mai întâi pentru că n-am încredere în capacitatea d-tale de conducere. Incapacitatea dovedită în trecut îmi impune această rezervă.

În al doilea rând, **nu mai am încredere în sinceritatea d-țale.** Mai mult, **m-am convins de caracterul d-tale versatil.** Cu lipsa sentimentului de răspundere care te caracterizează, poți face orice, adică să părăsești și poziția actuală, pentru care. spui că vrei să lupți până la capăt. ***In schimb, am încredere nelimitată în principiile Mișcării lăsate de Căpitan.*** Sunt atât de profund umane, încât ele nu sunt de conjunctură și se pot valorifica cu anumite adaptări, și în conjuncturile politice care vor veni. ***Căci Căpitanul a făcut pentru neamul românesc politică în stil mare, și în adevăratul înțeles al cuvântului. Numai o asemenea politică putea scoate neamul românesc din mediocritatea istorică.***

Această politică ne-am străduit să o continuăm și după moartea lui. Ceea ce ai făcut tu, și mai ales faci acum, sunt simple sinucideri care stârnesc compătimire, în raport cu gravitatea situației. Noi însă repudiem sinuciderile.

Văzută prin prisma noastră, situația în care te găsești nu este deloc de invidiat. *Nu mă gândesc numai la* ***tutela umilitoare*** *la care ești supus, față de* ***atâția agenți proști și periferici*** *ca Mateiaș etc, care* ***îți dau sugestii sau îți comandă****, ci și la misiunile ingrate și uneori de-a dreptul nedemne care ți se cer sau pe care te oferi să le faci, pentru a-ți arăta excesul de zel.* **<u>De aceea nu cred că ești incomod, ca să ți se facă dificultăți.</u>** Și nici nu mă gândesc să-ți fac, cum te vaiți pe la ai tăi sau pe la nemți. Degeaba pui deci iscoade să strângă dovezi pentru a mă deferi instanțelor dușmane ca sabotor al eforturilor de război.

Pentru a-ți arăta acest lucru, suntem dispuși chiar să plecăm din Viena, pentru a nu-ți ascunde neputința cu pretextul obstrucției noastre. Mai mult, ne-am bucura dacă, măcar acum, ai putea face lucruri folositoare pentru Mișcare, și pentru Țară, deși, după cât te cunosc, asemenea rezultate par excluse.

În ceea ce privește conducerea Mișcării, experiența făcută cu șefia d-tale a arătat că sistemul șefului unic produce rezultate foarte proaste dacă nu este o adevărată personalitate. Pentru aceasta am găsit soluția Forului.

Am crezut necesar să-ți spun toate acestea, pentru ca situația să fie definitiv lămurită între noi, iar poziția bine delimitată. În felul acesta și răspunderile se vor putea stabili mai bine.

SIMA a ascultat toată această precizare cu fața convulsionată și ticurile lui nervoase, dar n-a făcut decât puține întreruperi în contradictoriu, care n-au schimbat cursul expunerii.

Ne-am sculat de plecare. După ce SIMA a făcut câteva tururi agitate prin cameră s-a oprit în fața noastră și a spus:

- Intrați în guvern (N. n.: În guvernul-fantomă de la Viena care a durat 4 luni, ca și nefasta participare la guvernarea cu Antonescu din 1940, și care nu a produs absolut nimic!)*: Vă dau două locuri: unul pentru d-ta și unul pentru Bădia Ilie* (Gârneață – n. n.).

M-am uitat la el cu un gest de dezgust abia reținut și i-am spus: .

- Dacă după această conversație d-ta poți spune lucrurile astea, apoi n-ai înțeles nimic, și nici nu vei putea înțelege vreodată ceva.

A rămas ca năucit. Apoi, revenindu-și, a spus:

- Camarade Papanace, poate atunci ar fi bine să rămâneți o rezervă.

Am răspuns scurt și tăios pentru a încheia discuția:

- Aceasta este o chestiune care nu te privește pe d-ta. Ne privește numai pe noi. Și noi vom face cum credem de cuviință.

Cu aceasta, discuția a luat sfârșit. Știam că de aici încolo va fi silit să țină seamă de poziția noastră.

Afară în coridor ne aștepta preotul Palaghiță și Borobaru. Prelungirea discuțiilor noastre i-a făcut să creadă că s-a ajuns la împăcare. Fețele însă îngândurate dacă nu întunecoase, arătau contrariul. **Mai ales la SIMA: ticurile nervoase se repetau cu frecvență puțin obișnuită.** Se găsea în plină agitație interioară.

Părea un om înfierbântat care a suportat un duș puternic. Tot delirul de grandoare excitat până la paranoism în atmosfera de adulare a celor trei luni și jumătate de când a venit la Viena, suferea o zguduire de trezire la realitate.

Eu și Gârneață, urmați de Palaghiță, ne-am continuat drumul mai departe, **iar el (SIMA – n. n.), cu înfățișare de somnambul trezit pe neașteptate la realitate, se îndrepta spre vastul său apartament plătit cu banii Gestapoului.**

După această întrevedere, SIMA a plecat la Berlin, în vederea formării guvernului.

Văzând că prigoana produce un efect contrariu decât cel urmărit și temându-se că poate să iasă reacțiuni violente, a lăsat-o mai moale.

Nu după mult timp cei de la săpatul tranșeelor de la Goltz (Nousuedlensee), au fost eliberați.

Pentru mine însă se punea iar chestiunea izolării; se continua să se strângă material ca să dovedească acțiunea mea de sabotaj a eforturilor de război. ***Se urmărea lichidarea grupului opoziționist de la Viena: Se pregătea lagărul de concentrare de la Erlangen.***

Pentru a ne pune la adăpost de toate aceste uneltiri am făcut un memoriu către Ministerul de Externe german, pe care l-am înaintat prin filiera Gamillschez, Altenburg. Intr-o formă adecvată se puneau în general aceleași probleme pe care i le-am pus lui SIMA la ultima întrevedere.

Până atunci am evitat să facem întâmpinări scrise, pentru că nu înțelegeam să punem arbitri străini pentru problemele noastre interne. Acum însă am trecut peste această rezervă, pentru a arăta neîncrederea în SIMA și a risipi acuzațiile de sabotaj. Cu acest prilej am pus lucrurile la punct.

La 10 decembrie, după trei luni și jumătate, a fost ***avortat Guvernul rușinii naționale.*** A fost aleasă această zi sfântă a luptei generației studențești de la 1922 pentru a se arăta că acest guvern nenorocit este încoronarea luptelor și jertfelor date vreme de 22 de ani. Nu se putea o mai neghioabă profanare, **după care va urma colaborarea lui Pătrașcu cu comuniștii lui Ana Pauker!**

- SFÂRȘIT -

Selecțiuni de Vasile Păduraru

Itinerar de suflet

PAŞI PE AMINTIRI (XV)
- CHIŞINĂU -

(continuare din numărul trecut)

Sevastopolul a fost ultimul oraş care a încheiat turul Crimeei.

A urmat apoi reîntoarcerea spre casă pe itinerariul descris în numerele anterioare ale ziarului, adică: Yalta, Simferopol, Cherson, istmul Perekop, Nicolaev şi periferia Odessei. Am ocolit special acest frumos oraş, cel mai impunător din bazinul Mării Negre, întrucât am vrut să vizitez timp de două zile Chişinăul, capitala Basarabiei noastre, azi Republicii Moldova.

În urmă cu 4 - 5 ani am străbătut de la un cap la altul acest teritoriu dintre Prut şi Nistru, pe care soarta crudă a făcut să fie rupt din graniţele fireşti ale României. Am vizitat atunci totul, începând din sud, cu oraşul Cahul, apoi Orhei, Bălţi, Soroca, până în nord, la Otaci, impresiile aşternându-le apoi pe hârtie şi publicându-le într-un serial de 7 - 8 episoade.

Mi-am propus să vizitez în Chişinău obiectivele majore cărora nu le trecusem pragul în peregrinările mele anterioare, 5 sau 6 ca număr, şi să cunosc mai bine oamenii, intrând în vorbă cu ei.

Am început cu vizitarea **Combinatului de Vinuri de la Cricova**, o suburbie a Chişinăului.

Beciurile de aici reprezintă un complex subteran unic, cunoscut în întreaga lume pentru labirinturile sale imense şi, în special, pentru vinurile excelente. Ele sunt locurile unde istoria, arheologia şi arta vinificaţiei sunt unite într-un tot, născându-se astfel un miracol. Galeriile reprezintă un adevărat oraş subteran: străzi şi străduţe poartă denumiri fascinante: :„Feteasca", "Cabernet", "Chardonay", "Sauvignon", ca şi de alte mărci renumite de vinuri. Fiecărei străzi îi corespunde astfel vinul care se păstrează în nişele adiacente. Înălţimea galeriilor variază între 6 şi 7,5 metri, iar înălţimea este de 3 - 3,5 m. Adâncimea la care sunt situate beciurile, în funcţie de relief, variază între 35 m (la intrare), până la 80 m.

Tot în cramă, sub supravegherea prudentă a vinificatorilor, se produce vin spumant după metodele celebrului călugăr Dom Pierre Perignon, metoda „Champenoise", prin fermentare secundară în sticle şi cu o maturare ulterioară "cuvee".

Luând act de aceste caracteristici ale celebrei crame „Cricova", am vrut (şi am reuşit) să o vizitez pe îndelete, de un real folos fiindu-mi ghidul care însoţea fiecare grup de vizitatori. Dar, atenţie, crama nu se poate vizita individual şi la orice oră doreşti, întrucât totul este scrupulos organizat.

Iată-mă, către ora prânzului, la poarta de intrare în galeriile de calcar, alăturându-mă unui grup de italieni gălăgioşi. Deşi afară erau cca. 35 grade, am primit fiecare câte o haină groasă de postav, întrucât temperatura beciului oscila între 5 - 7 grade. Trenuleţul electric care tracta două remorci şi-a început itinerariul stabilit pentru parcurgerea galeriilor săpate în dealurile de calcar începând din preajma celui de al doilea război mondial. Reţeaua de galerii s-a dezvoltat vertiginos după terminarea conflagraţiei, de aici extrăgându-se cantităţi enorme de piatră absolut necesară construcţiilor de noi locuinţe.

Facem scurte popasuri însoţite de explicaţiile „spumoase" ale ghidului pentru soiurile celebre ale licorilor lui Bachus; fiecare are caracteristici absolut obligatorii: buchet, culoare (albă, neagră sau roz), gust (dulce, semidulce sau sec). În fiecare „staţie", aranjate în stive se găseau zeci de mii de sticle de acelaşi fel, unele fiind premiate de nenumărate ori în cadrul marilor concursuri internaţionale de vinuri.

O atracţie deosebită: vinurile care au aparţinut lui Hermann Goering, omul nr. 2 în ierarhia celui de al Treilea Reich! Vinurile se aflau într-un mare beci din Prusia, la Konisberg (astăzi Kaliningrad) şi au constituit pradă de război, pusă apoi la păstrare în crama de la Cricova. Cele mai multe sunt provenite din podgorii franceze: Bourgogne - 1938, Chateau - 1936, italiene: Marsala - 1936, sau portugheze: Porto - 1937.

Sticlele din colecţia fostului demnitar german erau în număr de 2.000, o mică parte din cele peste 1.300.000 sticle existente în beci. Am reţinut şi faptul că în galeriile cramei se aflau în butoaie, în momentul vizitei, peste 40.000.000 de litri de vin. Ignorant, am crezut că aceste vinuri vechi au un gust deosebit, eroare însă! Nu au nici un gust sau aromă, se spune că vinul "moare" după numai 10 ani. Nu are longevitatea unei ţării ca horinca ori cognac-ul. Vinurile albe trebuie consumate neapărat după 5 ani, iar cele roşii după 10 ani. Într-o nişă mică, luminată de un reflector, am văzut o sticlă cu cel mai vechi vin, de culoare roşie, denumit "Ierusalim de Paşte", produs într-un singur lot în anul 1902. Nu ştiu în ce măsură nu este o exagerare, dar ghidul ne-a spus că a existat o ofertă de un milion de dolari pentru ca sticla să ia drumul Americii.

Am zăbovit mai mult la secţia unde se produce vinul spumant (eu însă îi zic, ca toată lumea, "şampanie"). Câteva femei îmbrăcate în „pufoaice" întrucât stau în beci opt ore zilnic, roteau, la fiecare două zile, pe baza unui grafic aflat în fiecare stand, puţin câte puţin, fiecare sticlă îmbuteliată şi aşezată orizontal, cu dopul ceruit, în aşa-zisul proces de "reumge".

Mi-au atras atenţia şi enormele butoaie, fiecare cu capacitate de 10 tone, aidoma unui vagon. Butoaiele sunt din stejar importat din România, Italia şi Statele Unite. Timp de 10 ani unele adăpostesc numai coniacul (care are, astfel, un buchet aparte).

Unicitatea Complexului subteran este asigurată de cinci săli mari, spaţioase şi impunătoare, în care, în fiecare din acestea, se împletesc elemente de arhitectură clasică cu detalii plastice de factură modernă, şi care sunt împodobite cu vitralii, basoreliefuri, elemente decorative de mare rafinament, adevărate opere de artă, precum şi mobilier de valoare. Printre acestea se numără "Sala Prezidenţială", "Sala Europeană", "Casa Mare", "Fundul Mării", "Sala cu Şemineu". Aceste săli servesc drept loc de desfăşurare a diverselor degustări naţionale şi internaţionale, precum şi a întrunirilor la cel mai înalt nivel.

Următorul obiectiv a fost cimitirul "Sfântul Lazăr", enorm ca suprafaţă, întinzându-se de-a lungul a două staţii lungi de microbuz. Are o suprafaţă de 120 hectare, de două ori mai mare decât parcul Herăstrău. Dar criteriul comparativ este cel mai convingător: doar cimitirele din Viena (Zentralfriednof) şi Hamburg (Ohiesdorf) sunt mai mari. Primii morţi au fost înmormântaţi aici în 1945 şi de atunci şi până în prezent, de aproape 70 de ani, au fost înhumaţi aproape 400.000 de oameni. Foarte mulţi, comparativ cu populaţia actuală a Chişinăului care este de aprox. 800.000 de locuitori. "Pădurea de cruci" din incinta cimitirului este o metaforă deloc exagerată. Pe aleile dintre morminte se poate circula cu maşina, au fost împărţite pe sectoare, într-o anumită ordine: în funcţie de religie, categorie socială şi... de banii plătiţi pentru parcele. La intrarea în cimitir (dinspre un bar care se numeşte "Poarta Raiului") sunt cavourile somptuoase care costă cât o garsonieră. Fiecare zonă are specificul ei: evreii sunt înhumaţi într-o parte, ţiganii în alta, eroii sovietici cu stele la căpătâi într-un alt colţ. Doar musulmanii nu sunt amestecaţi cu creştinii, fiind înhumaţi într-o margine a cimitirului (la fel cu sinucigaşii). Directorul cimitirului, Pavel Ene, îmi spune că au loc uneori şi câte 20 de înmormântări pe zi, cei trei preoţi de la biserica din cimitir neputând să facă faţă, aşa că unii credincioşi îşi aduc alt preot. Mai există spaţiu pentru încă vreo cinci ani, după care Primăria va trebui să găsească alt loc.

Despre cimitirul central din str. Armenească am scris în serialul de acum câţiva ani, aici găsindu-şi somnul de veci cele mai valoroase elemente din viaţa culturală, istorică şi ştiinţifică a Basarabiei, aşa că nu mai revin.

Vizitez pe îndelete centrul Chişinăului cu mici parcuri, străzi drepte şi largi, străjuite de pomi umbroşi. Uite vechea Primărie cu ceasul aşezat sus la intrare, faimosul liceu de fete de odinioară, „Dodaiani", peste drum un alt monument de arhitectură care adăpostea fostul liceu, tot de fete, „Regina Maria", alături o splendidă capelă, o bijuterie transformată la finele războiului în muzeu ateist.

Numele bulevardelor din zonă mă bucură, întrucât sunt patriotice: *"Renaşterea Naţională", "Sfatul Ţării", "Grigore Vieru", "Bucureşti"* (unde se află Ambasada României).

"Soborul", catedrala oraşului, şi-a schimbat radical înfăţişarea interioară, are acum numai icoane mari, aurite, nu lipseşte nici marmura neagră sau cea albă. Corul bisericesc cântă magnific pentru credincioşii aflaţi la slujbă , gândul mă duce la marea cântăreaţă de Operă, soprana Maria Ciubotaru, care la începutul anilor "30 din secolul trecut îşi făcea aici ucenicia.

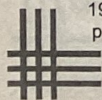
În curtea largă a "Soborului" intru în vorbă cu o maică de la Mănăstirea Răciula care vindea o carte cu un titlu sugestiv: "Cruci răsturnate de regim", autorul fiind Vladimir Beşleagă. Cumpăr cartea (pe care s-ar putea să o recenzez în viitor întrucât este o oglindă fidelă a fărădelegilor comise de statul comunist asupra monumentelor şi bisericilor ortodoxe pe care le-a dus până în pragul dispariţiei). Măicuţa, pe nume Tatiana, îmi dă numeroase exemple în acest sens, printre care şi biserica de care aparţine, transformată în depozite şi camere de anchetă ale NKVD-ului.

Vis a vis de Parcul Soborului se află locul cel mai îndrăgit de locuitorii Chişinăului, **Parcul "Ştefan cel Mare"**, cu statuia domnitorului moldovean (care este şi emblema oraşului), realizată de sculptorul Plămădeală în 1928, mutată din cauza războiului, în 1940, la Craiova, şi readusă în oraş în 1945. Am mers încet pe *Aleea Scriitorilor* flancată de busturile scriitorilor moldoveni: Creangă, Doinici, poetul Mihai Eminescu, dar şi de Liviu Rebreanu, Octavian Goga, Adrian Păunescu.

La capătul Aleei Scriitorilor multă forfotă, lume de toate vârstele. În acest loc, în fiecare sâmbătă şi duminică, după amiaza, între orele 16 - 18, îşi desfăşoară activitatea ***"Radioul necenzurat"***. Inspirat după modelul Hyde Park-ului din Londra, pe un podium de lemn, cu microfonul în mână, se perindă în faţa celor aflaţi aici, destul de mulţi oameni care, după ce-şi spun numele şi profesia, critică anumite aspecte cotidiene din viaţa oraşului . Cei mai mulţi critică modul în care rusofonii refuză să dialogheze în limba română cu cei cu care vin în contact. "Am cerut o pâine în limba română şi vânzătoarea mi-a spus în rusă că nu înţelege ce i-am cerut"; la fel se întâmplase şi unui bătrânel care ceruse lapte, şi unei femei care ceruse să probeze o pereche de sandale; altă femeie fusese apostrofată deoarece nici ea nu se adresase în limba rusă.

Au fost prezenţi la *"Radio necenzurat"* reprezentanţii Protecţiei Consumatorilor, care au notat cele reclamate, urmând să facă verificări şi să aplice amenzi. **(continuare în pag. 15)**

Emilian Georgescu

Document

RĂZBOIUL DIN RĂSĂRIT ÎN LITERATURA VREMII (X)

ARD MALURILE NISTRULUI (VIII)

CONST. VIRGIL GHEORGHIU

(continuare din numărul trecut)

- ISMAIL -

Alături de mine, pe bancă, stă un preot tânăr care priveşte cu ochii trişti valurile argintii ale Dunării. Vrea să meargă şi dânsul tot la Tulcea.

Începem să stăm de vorbă. Părintele, care se numeşte Vasile Bodnarenco, a rămas pe timpul ocupaţiei bolşevice la Ismail, îndurând aceeaşi prigoană pe care au îndurat-o, ca nişte adevăraţi martiri, toţi preoţii pe care comuniştii i-au găsit în Basarabia.

- E tare frumos oraşul dvs., îi spun eu părintelui Bodnarenco, privind malul verde al Dunării şi grădinile care coboară până la picioarele apei...

- E frumos, într-adevăr, dar păgânii au voit să ni-l ardă tot... *Numai prin minune a scăpat Ismailul şi nu este astăzi transformat în cenuşă. Au fost minate toate clădirile importante ale oraşului.* Minele erau îngropate în pământ, în faţa scărilor, sub uşi, erau aşezate în sobe, pretutindenea. Echipele speciale, însărcinate cu aruncarea în aer şi incendierea oraşului Ismail, lucrau cu o repeziciune uluitoare.

Populaţia românească a aflat îngrozită că peste câteva ore oraşul va fi transformat într-un infern de flăcări, că peste câteva ceasuri casele vor zbura în aer, iar tot oraşul va fi o vâlvătaie. Vestea s-a răspândit cu iuţeala gândului, de la ureche la ureche. Locuitorii au ieşit din case, neştiind ce să facă.

Bolşevicii, văzând că populaţia a prins de veste, au început să îndemne pe locuitori să le ajute la executarea sinistrului plan de distrugere.

- Daţi foc tuturor caselor!... Să nu găsească românii decât cenuşă, când vor veni!... spuneau ei.

Poporul nu se putea împotrivi, căci toţi criminalii incendiatori erau înarmaţi cu puşti şi pistoale automate. Mitralierele erau instalate la toate colturile. Şi nici unul dintre cetăţeni nu putea spune nici un cuvânt de împotrivire. Toţi tăceau, înspăimântaţi şi neliniştiţi. Femeile şi copiii au început să plângă şi să ţipe.

În această vreme, echipele de criminali îngropau mereu mine în fiecare colţ, sub fiecare clădire. Incendiatorii îşi controlau, din când în când, ceasurile, şi alergau grăbiţi, pe toate străzile.

- La ce oră vor să dea foc?

- Ce ne facem noi?

Întrebările erau puse disperat, de toţi locuitorii.

Bolşevicii spuneau că cine nu va părăsi oraşul în timp de o oră, va fi împuşcat.

Toate acestea se petreceau cu o iuţeală de necrezut. Nu trecuse nici o jumătate de oră de când se auzise de vestea incendierii oraşului şi toţi cetăţenii erau pe stradă, cu boarfele în spate. Încă nu răsărise soarele.

Preotul Bodnerenco intrase în biserică pentru a face rugăciuni fierbinţi către Dumnezeu ca să salveze oraşul şi populaţia creştină de urgia care se abate asupră-le.

Atunci a intrat în biserica Cimitirul Mare, locuitorul Victor Borisov, un bărbat de vreo treizeci şi doi de ani.

- *Cucernicie părinte,* a spus el, *vreau să mă spovedesc sfinţiei tale şi să-ţi cer sfatul: ce să fac? **Vreau să anunţ pe ai noştri că jidanii dau foc oraşului... Vreau să-i închin să ne scape de urgia care se abate asupra noastră...***

- Păi cum ai să-i poţi anunţa? a întrebat preotul.

- *Cu ajutorul lui Dumnezeu, părinte... Uite că acuşi au să vină să mineze şi biserica... Spun că nu vor să lase decât cenuşă şi pulbere; să nu mai rămână nimic din Ismail. Vor să ardă şi altarele.*

A urmat, acolo în biserică, la acea oră la care soarele nu răsărise încă, un scurt sfat de taină.

Afară se auzeau strigătele disperate ale populaţiei care se pregătea să fugă din oraş.

După câteva minute, hotărârea era luată:

- Eu trec Dunărea înot, părinte, şi îi anunţ pe ai noştri ca să vină fără întârziere...

Trecerea Dunării înot la armatele româneşti care se aflau pe malul celălalt, era extrem de periculoasă.

Îndrăzneţul tânăr nu avea decât una la sută şansă că va putea trece până pe malul celălalt fără să fie zărit de bolşevicii care vor trage după el în apă şi îl vor împuşca.

- Crezi tu că ai să poţi ajunge dincolo? l-a întrebat preotul.

- Cu ajutorul lui Dumnezeu, părinte...

Victor Borisov s-a aşezat în genunchi în faţa altarului şi a primit sfânta împărtăşanie, apoi a ieşit din biserică. S-a fofilat printre tufişurile de pe mal, apoi s-a aruncat în apa argintie a Dunării. Soarele tocmai răsărise. Razele lui se revărsau peste apele curate care şerpuiau domoale.

O ploaie de gloanţe a tulburat însă apele argintate de soare. Detunăturile au sfâşiat văzduhurile şi au speriat păsările de baltă. Populaţia nu ştia ce se întâmplă. S-a produs panică în oraş.

Gloanţele cădeau mereu în apele Dunării, urmărind pe înotător şi făcând să spumege apa, parcă fierbea în jurul lui. Dar nu l-a nimerit nici un plumb. **Înotătorul a ajuns pe malul românesc** şi s-a pierdut între tufişurile dese şi verzi. Panica produsă în oraş a fost mare, începuseră a trage şi cu mitralierele şi cu tunurile. Nici nu se ştia cine mai trage.

În învălmăşeala produsă, câţiva oameni au răspândit în oraş zvonul că armatele româneşti au trecut Dunărea. **Câţiva tineri au înălţat deasupra portului şi a altor case, pe furiş, drapele române şi germane.**

Incendiatorii, văzând tricolorul fluturând deasupra portului, au aruncat bidoanele cu gaz şi dinamită, începând să se retragă în fugă.

Cetăţenii au început să-i atace pe incendiatori. S-a iscat atunci o luptă crâncenă.

Criminalii nu aveau însă gust să lupte. Le era teamă să nu cadă prizonieri. De aceea **căutau să se facă nevăzuţi cât mai repede.** Unul dintre incendiatori a fost ucis în timp ce voia să aprindă fitilul unei mine. Cadavrul lui a rămas acolo, pe stradă, câteva zile. **Bineînţeles că şi acest incendiator, care avea pe cămaşă iniţialele N.K.V.D., era tot *evreu*.** El avea în sac tot felul de explozibile, şi era elegant îmbrăcat.

Tot în cursul acelei zile, armatele noastre au cucerit oraşul, care a fost salvat de la distrugere numai datorită îndrăznelii cu care au acţionat cetăţenii. Căci dacă nu s-ar fi produs această învălmăşeală şi bolşevicii ar fi fost lăsaţi să lucreze în tihnă, peste câteva ore Ismailul avea să fie aruncat în aer şi cuprins de văpăi. Aşa, în fuga lor, incendiatorii nu au avut timpul să aprindă decât o mică parte din minele puse.

Povestirea acestor fapte mă emoţionează.

Mă uit la părintele Bodanarenco şi la Victor Borisov, care a venit şi el lângă noi. Încerc să le spun un cuvânt de laudă. Dar şi preotul şi tânărul Borisov se scuză:

- Noi nu avem nici un merit... Numai lui Dumnezeu trebuie să-I mulţumim că ne-a ajutat să facem ce am făcut.

Victor Borisov îmi arată o hârtie scrisă de comandantul unităţii româneşti, care se afla în dimineaţa aceea pe malul celălalt al Dunării. În câteva cuvinte simple, comandantul arăta cât de importante au fost pentru dânsul informaţiile date de Victor Borisov în dimineaţa aceea. Ele au ajutat mult la cucerirea oraşului Ismail.

Aş vrea să mai stau. Dar vaporul era gata de plecare. Îmi urc bicicleta pe punte, apoi păşesc şi eu pe scară. Făcând acest pas sunt cuprins de un sentiment de durere, mă despart de pământul Basarabiei!

Călătoria începută în Nord se termina aici, cu acest ultim pas pe pământul de pe malul basarabean al Dunării, la Ismail.

Zăbovesc mult, cu un picior pe punte şi cu altul pe pământ. Nu îmi vine să mă despart de ţărâna acestei Basarabii îndurerate, jefuite şi sângerate în cel mai crunt chip, timp de un an. Mă prefac, fără să mă observe nimeni, că îmi ridic de jos batista şi pun o mână de ţărână: E ţărâna sfinţită de atâtea lacrimi şi atâta sânge din pământul mănos şi fără seamăn de frumos al Basarabiei!...

- SFÂRŞIT -

NOTĂ: ***Acesta este finalul cărţii "ARD MALURILE NISTRULUI". Serialul va continua cu alt reportaj de război.***

Selecţiuni de Emilian Georgescu

***

NICI O LACRIMĂ (continuare din pag. 2)

Îi rămâne lui Ficioru "o bagatelă" de 4500 lei, echivalentul a 6 - 7 pensii mici! Săracul, cum se va descurca pe viitor? ***Şi cine va beneficia de asemenea sume infime, întrucât câteva sute de mii de familii au avut de suferit în odiosul regim comunist?!!*** O nouă şmecherie din lungul lanţ al neruşinării parlamentarilor actuali.

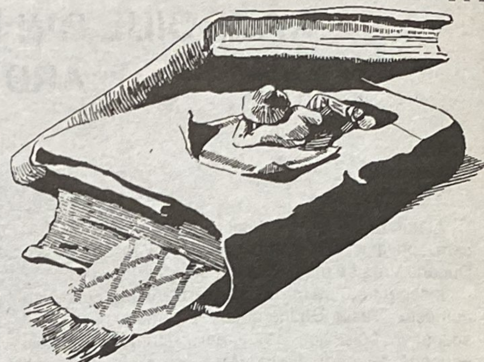
La 6 sept. 1940, pe prima pagină a celui mai răspândit cotidian bucureştean, "Universul", remarcabilul gazetar Romulus Seişanu (condamnat în mai 1945 ca fiind "criminal de război", la 25 de ani de închisoare) a publicat articolul devenit celebru "Iată-l!", în care făcea un portret elogios gen. Ion Antonescu, noul conducător al ţării. Chiar din primele zile noul diriguitor al României a schimbat radical conducerea tuturor departamentelor, numind oameni competenţi, promovaţi nu pe criterii politice, fără să se sperie de "vidul" creat, aşa cum s-a justificat în 1990 Ion Iliescu când s-au menţinut în funcţii oameni cunoscuţi în sfera ceauşistă, adică "aceeaşi Mărie, cu altă pălărie"! Ion Antonescu în cei patru ani de conducere a destinelor ţării, s-a dovedit a fi un mare patriot, incontestabil neahtiat după averi, a întronat ordinea şi disciplina şi rezervele de aur ale BNR-ului au crescut substanţial, deşi războiul solicita mari eforturi financiare. A murit în mod demn în faţa plutonului de execuţie, nu a învinuit pe nici un colaborator al său, nu a solicitat graţiere şi a cerut mamei sale să nu verse nici o lacrimă la mormântul său (de care însă nici nu a avut parte). După trecerea timpului, marea majoritate a populaţiei de astăzi îl regretă, îl consideră model al onestităţii. Parafrazăm dorinţa Mareşalului: "nici o lacrimă". Dar românii au sentimente de profundă repulsie pentru criminalii amintiţi mai sus care au pe conştiinţă uciderea în mod deliberat, a mii de vieţi. "Pedepsele" amintite sunt hilare. Păcat!

Concurs

ISTORIE NECENZURATĂ

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII AUGUST:
"A neglijat Căpitanul succesiunea la conducerea Mişcării?"

a fost dat de Mircea Şerbănescu din Constanţa, 35 de ani, care a câştigat cartea "*Învierea*" (vol. I) de Şerban Milcoveanu.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Este absolut logic şi firesc ca un şef de Mişcare de talia Căpitanului să nu fi "neglijat" tocmai succesiunea la comanda organizaţiei sale, s-o lase "de izbelişte", mai ales când avea atâţia duşmani puternici şi când de atâtea ori îi fusese viaţa în pericol! **Căpitanul a acordat grade tocmai pentru a stabili cine făcea parte din elita legionară şi cine nu**; cel mai mic grad era cel de ajutor de instructor legionar, iar cel mai înalt, acela de comandant al Bunei Vestiri.

Fondatorii Mişcării aveau toţi cel mai înalt grad, dar şi alţi legionari vechi şi deosebit de merituoşi: GH. CLIME, ION DUMITRESCU-BORŞA, ALECU CANTACUZINO etc.

Funcţiile erau ceva temporar, într-o funcţie putând fi numit şi cineva care nu avea grad dar care avea aptitudini deosebite de ordin organizatoric sau care era bun orator (de exemplu, gen. Gh. Cantacuzino-Grănicerul nu avea nici un grad, dar era şeful Partidului Totul Pentru Ţară). **Tocmai de aceea aveau o importanţă deosebită cei care erau distinşi şi cu grad, şi cu funcţie,** de exemplu:

- inginerul şi avocatul **GHEORGHE CLIME** avea cel mai înalt grad legionar şi cumul de funcţii importante (comandant al Bunei Vestiri şi şeful Partidului *Totul Pentru Ţară* după moartea gen. Cantacuzino, precum şi şeful *Corpului Muncitoresc Legionar*),
- doctorul şi avocatul **ION BANEA** (comandant legionar şi şeful Ardealului, neschimbat din funcţie până la moartea sa),
- prinţul diplomat **ALECU CANTACUZINO** (comandant al Bunei Vestiri şi şeful *Corpului de Elită Moţa – Marin*),
- econ. **GH. ISTRATE** (comandant legionar şi şeful *Frăţiei de Cruce* pe ţară),
- prof. universitar **VASILE CRISTESCU** (comandant legionar şi vicepreşedintele Partidului *Totul Pentru Ţară* – practic, loctiitorul lui Gh. Clime) **etc.**

Aceştia erau recunoscuţi de Şeful Mişcării, de Căpitan, ca fiind deosebit de apţi pentru conducere: aveau calităţi dovedite, erau tenaci, curajoşi, înţelepţi, buni organizatori şi conducători, iar credinţa lor legionară era bine verificată; în plus, erau cunoscuţi şi iubiţi, aveau mare popularitate în rândul tuturor legionarilor.

De fapt, ing. GH. CLIME era SUCCESORUL de drept al Căpitanului - având şi cel mai înalt grad, şi cumul de funcţii (şeful Partidului *Totul Pentru Ţară* – cea mai importantă funcţie după cea de Şef al Legiunii - şi şeful Corpului Muncitoresc Legionar)!

TOCMAI DE ACEEA, HORIA SIMA, un comandant printre alte zeci, fără funcţie** (a fost şeful Banatului în 1935, doar un an, apoi a fost înlocuit), **fără popularitate** (practic un necunoscut chiar printre cadrele de conducere), **n-avea nici o şansă să ajungă la conducere cât timp trăiau CLIME, BANEA, AL. CANTACUZINO etc. Din acest motiv a parcurs următorii **PAŞI SPRE ŞEFIE:**

I. ELIMINAREA ELITEI LEGIONARE

a) Atentatele din nov. 1938 şi **asasinarea Căpitanului**

În aprilie 1938, după instaurarea dictaturii carliste, Căpitanul şi o mare parte a fruntaşilor Legiunii au fost închişi. S-a constituit un Comandament provizoriu (numit *Comandamentul "de prigoană"*) din puţinii comandanţi legionari rămaşi liberi. Sima a venit în Bucureşti, oferindu-se să îndeplinească rolul de om de legătură în teren între Comandament şi legionarii nearestaţi, sub pretextul că nu era cunoscut de poliţie şi se putea deplasa nestingherit, spre deosebire de ceilalţi membri ai Comandamentului care, fiind cunoscuţi, trebuiau să stea ascunşi. **Cu această ocazie Sima a transmis în teren propriile ordine** - de atentate şi dezordini în ţară - contrare ordinelor Căpitanului şi ale Comandamentului.

Aceste atentate – în număr de 23, care au avut loc în nov. 1938 - au servit autorităţilor ca pretext pentru asasinarea Căpitanului, chiar în aceeaşi lună.

b) Alt atentat (21 sept. 1939) şi **masacrarea elitei legionare**

Miti Dumitrescu, un tânăr de doar 20 de ani, venise din ţară în Germania (unde se afla în acea perioadă refugiat Comandamentul Legionar), pentru a cere aprobarea să-l împuşte pe cel care coordonase asasinarea Căpitanului, Armand Călinescu.

Memoriile singurilor supravieţuitori ai Comandamentului, Dumitrescu-Borşa şi Const. Papanace ("Cal troian intra muros" şi "Cazul H. Sima şi Mişcarea Legionară") atestă faptul că **acest Comandament interzisese categoric atentatul lui Miti Dumitrescu, deoarece,** *dacă era împuşcat doar Armand Călinescu (care era un simplu executant al ordinelor lui Carol al II-lea), se oferea autorităţilor pretextul de a lichida, ca represalii, conducerea legionară care se afla în lagăre, la dispoziţia autorităţilor.* **Atentatul trebuia să aibă loc numai dacă putea fi împuşcat în acelaşi timp cu Armand Călinescu şi regele asasin, cel care ordona prigoana antilegionară.**

Sima pretinde ca acest Comandament şi-ar fi dat aprobarea pentru atentatul asupra lui Armand Călinescu, şi că el doar ar fi transmis lui Miti ordinul primit de la Comandament. Să urmărim însă şi **desfăşurarea evenimentelor:**

Deşi Miti Dumitrescu intrase în ţară pe data de 5 iunie 1939; l-a împuşcat pe Armand Călinescu abia peste trei luni (21 septembrie). **Pe 15 august însă venise clandestin SIMA în ţară (sub pretextul organizării Mişcării, deşi legionarii nu mai puteau activa, fiind urmăriţi şi "vânaţi", iar conducerea era prizonieră în lagăre!).**

Deci Sima minte şi explicaţia venirii lui în România este că vroia să-l convingă pe Miti Dumitrescu să nu asculte ordinul Comandamentului şi să-l împuşte doar pe Armand Călinescu, aşa cum relatează preotul Ion Dumitrescu-Borşa în "*Cal troian intra muros*". **Rezultatul venirii lui Sima: nu s-a "organizat" nimic, ci a fost împuşcat doar primul ministru, A. Călinescu.** E "la mintea cocoşului" deci motivul real al venirii lui Sima!

Acest nou atentat a servit ca pretext pentru **ASASINAREA SUCCESORULUI CĂPITANULUI, GH. CLIME, şi a întregii elite aflate în lagăre**, şi, în plus, a câte trei notabilităţi legionare din fiecare judeţ al ţării.

Deci povestea din anul precedent s-a repetat: Sima fiind cel care se ocupa de legăturile cu ţara, a transmis propriile ordine, contrare celor primite de la Comandament.

ÎN CONCLUZIE, principalul RĂSPUNZĂTOR pentru DECAPITAREA Mişcării a fost SIMA care afirmă cinic: *"Cu atât mai gravă se prezenta **criza în Mişcare** după moartea unui şef de talia lui Corneliu Codreanu, care fusese şi întemeietorul, şi mai ales când ştim că **elita disponibilă din care se putea selecta succesorul avusese aceeaşi soartă tragică**."* (H. SIMA - "*Era libertăţii*", vol. I, Ed. "Gordian", Timişoara, 1995, pg. 35)

Astfel, prin dispariţia elitei legionare "din care se putea selecta succesorul" Căpitanului, Sima şi-a croit drum spre şefia visată.

Legionarii au reconstituit trădarea lui mai târziu, după ani, din mărturiile supravieţuitorilor şi analiza faptelor, iar acum înseşi MEMORIILE LUI SIMA O CONFIRMĂ - indirect dar clar.

II. "ÎMBROBODIREA" SUPRAVIEŢUITORILOR ŞI A TATĂLUI CĂPITANULUI

SIMA a intrat în Mişcare în 1930. Dar în 1940, după 10 ani în Mişcare şi după 2 ani de terorism (atentate), rămăsese **un necunoscut pentru ceilalţi comandanţi legionari**, necunoscând nici măcar pe cei cinci fondatori ai Legiunii (deşi Mironovici îi fusese şef direct chiar în Comandamentul de prigoană)!!

"Pe Radu Mironovici îl cunoşteam prea puţin." (H. Sima – "*Sfârşitul unei domnii sângeroase*", Ed. "Gordian", Timişoara, 1995, *pg. 35);*

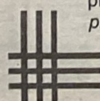
"(...) am făcut un raid până la Miercurea Sibiului, unde locuia Corneliu Georgescu. Nu-l cunoşteam decât fugar din rarele întâlniri de la sediul din Bucureşti în vremuri bune, fără să fi avut vreodată prilejul să stau cu el temeinic de vorbă." (ibidem, pg. 184)

De aceea Sima l-a învăluit pe tatăl Căpitanului, reuşind sa-l păcălească, iar autoritatea acestuia i-a fost de un mare ajutor pentru a deveni cunoscut în doar 3 luni: *"Câştigasem un sprijin nesperat. (...) A fost pentru mine un adevărat părinte **şi m-a ocrotit în toate împrejurările când era nevoie de cuvântul şi autoritatea lui.**"* (H. Sima – "*Sfârşitul unei domnii sângeroase*", pg. 124); *"Voi scrie o scrisoare pe care să o citeşti în adunare. În această scrisoare **voi declara că <<singurul îndreptăţit să angajeze politic Mişcarea este Horia Sima>>**"*. (ibidem)

Prof. Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului, era un vechi luptător naţionalist creştin şi o personalitate a Mişcării: combatant pe front în primul război mondial, îşi câştigase gradul de maior; fusese de două ori deputat al Gărzii de Fier în Parlamentul Ţării, fusese parlamentar al Partidului *Totul Pentru Ţară*, era membru al Senatului Legionar încă de la înfiinţare şi, în plus, se bucura de **mare respect şi popularitate în rândurile legionare.** În plus, după recunoaşte SIMA, ***"Profesorul se ţinea bine.** Drept ca o lumânare, avea privirea ageră şi **mintea limpede**. Anii de lagăr nu-l doborâseră şi nici tragediile de familie."* (ibidem, pg. 124)

Fruntaşii legionari rămaşi în viaţă după masacrul din 1939 au fost **convinşi de autoritatea morală a tatălui Căpitanului ca Sima să reprezinte** din punct de vedere politic **Mişcarea** în vara anului 1940. ***NOTA BENE:* *era vorba de reprezentare politică şi doar în acea perioadă, vara anului 1940.***

Totuşi, fruntaşii legionari erau îngrijoraţi, necunoscându-l pe comandantul lansat peste noapte. Chiar şi cei "ataşaţi de el" nu aveau încredere, după cum ne povesteşte însuşi SIMA: *"Şefii legionari, chiar şi cei ataşaţi de mine, vroiau să cunoască evenimentele şi să fie consultaţi asupra măsurilor ce trebuiau luate, pentru a pune Mişcarea la adăpost de primejdii şi a-i*

asigura eficacitatea politică." (ibidem, pg. 169)

De aceea, la îndemnul col. Şt. Zăvoianu, vechi membru al Senatului Legionar, SIMA a încercat să-şi consolideze poziţia încropind un aşa-zis "For Legionar": "*De mai multă vreme Colonelul Zăvoianu mă tot îndemna să constitui un organism central, un fel de for legionar, alcătuit din fruntaşii Mişcării, unde să se dezbată toate problemele ce se vor ivi în Legiune sau în domeniul politic.*" (ibidem, pg. 168)

Dar în loc să formeze un "organism central" cu toţi fruntaşii legionari, aşa cum declara, **SIMA a întocmit o listă cu câţiva care îl agreau:** "*I-am comunicat Colonelului Zăvoianu că sunt de acord cu ideea lui şi, împreună cu el, am fixat locul, ziua şi persoanele care să fie **invitate**.*" (ibidem, pg. 170)

Trucul lui Sima urmărea să dea impresia că avea adeziunea tuturor, dar aşa-zisul For a fost format din 11 persoane - şi aceasta prin "adăugiri succesive"!

"Aşa cum s-a mărit Forul prin adăugiri succesive, a avut la începutul lunii Septembrie următoarea configuraţie: Col. Zăvoianu, Aristotel Gheorghiu, Constantin Popescu-Buzău, Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu (când venea în Capitală), Vasile Iasinschi (când venea în Capitală), Mile Lefter, Horia Sima, Constantin Stoicănescu, Nicolae Petraşcu (când venea în Capitală), şi Prof. Traian Brăileanu." (ibidem, pg. 170)

Aşa-zisa constituire a acestui fantomatic For cu componenţă incertă, nu a fost oficială şi nu s-a bazat pe nici un document. Nici măcar după constituirea statului "naţional-legionar" nu s-a făcut publică lista membrilor acestuia; SIMA însuşi recunoaşte: "*Nu s-a procedat propriu-zis la o constituire formală şi mai ales ne-am ferit să întocmim vreun act, ci ne-am adunat cu toţii în jurul aceleiaşi mese pentru a dezbate în modul cel mai liber situaţia politică a ţării şi a Legiunii.*" (ibidem, pg. 170)

Iar masele legionare nu au reprezentat un obstacol în calea lui SIMA, acestea având falsa impresie că ar fi fost recunoscut ca şef de către supravieţuitorii elitei Căpitanului, după mărturisește cinic chiar el: "***În provincie**, teroarea ia forme mai acute şi are efecte mai durabile. **Oamenii se dezmeticesc mai greu**, pentru că nu înţeleg mersul general al evenimentelor. Cu rare excepţii, ei nu gândesc imediat şi **nu descifrează decât cu întârziere sensul adânc al unor schimbări.***" (ibidem, pg. 136)

Şi astfel, în final, legionarii s-au trezit că SIMA era vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri şi, în plus, menţionat prin Decret regal drept... "Comandant al Mişcării"!

"*Mihai I, (...) Am decretat şi decretăm: (...) 4. **Dl. Horia Sima este Comandantul Mişcării Legionare.***"

În mod normal, **după asasinarea succesorului de drept, al Căpitanului, Gh. Clime, conducerea** Mişcării ar fi trebuit s-o ia **unul dintre cei trei Întemeietori rămaşi în viaţă:** Ilie Gârneaţă, Radu Mironovici sau Corneliu Georgescu. **Dar nici unul** dintre ei nu s-a repezit să ia locul Căpitanului pentru că orice legionar adevărat nu se înghesuie la şefie - e o regulă legionară de bază: însuşi Căpitanul se trecea al doilea pe listele de candidaţi la alegeri! În plus, să fim sinceri, nici unul dintre cei trei nu întrunea calităţile Căpitanului, şi toţi erau conştienţi de fapt. "*Da, dar oricum ar fi fost, erau mult mai buni şi mai corecţi ca Sima*", poate vor spune unii. Aşa e! Dar "*Dă-i, Doamne, românului mintea de pe urmă!*" spune un proverb.

Ar fi trebuit totuşi să desemneze ei un şef, dar erau total dezorientaţi şi au răsuflat uşuraţi că tatăl Căpitanului, cu marea sa autoritate morală, a ales pentru ei.

Pentru că s-a discutat mult pe tema **nelegitimităţii** lui la conducerea Mişcării, SIMA declară că ar fi fost investit cu această calitate de către Forul Legionar (care am văzut cât de "serios" era!): "*În acel moment* (adică atunci când cică ar fi fost confirmat el ca şef de către fruntaşii legionari) *erau în faţă următorii: Întemeietori ai Legiunii, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici şi Ilie Gârneaţă, Comandantul Bunei Vestiri Mile Lefter, Vasile Iasinschi, Colonelul Zăvoianu, Aristotel Gheorghiu şi Popescu-Buzău.*" (ibidem, pg. 248)

Cam puţini, nu?! Nemaivorbind de faptul că Sima face această declaraţie după 37 de ani de la eveniment, când toţi cei nominalizaţi ca făcând parte din For muriseră şi nu-l mai puteau contrazice! Nu-l contraziceau aceştia, dar tot mai mulţi începuseră să-l conteste. De aceea **SIMA se burzuluieşte sofistic:** "***Bineînţeles că odată procesul succesiunii încheiat, nimeni nu mai are nevoie să-i pună în discuţie**, să-l conteste, să-l reia de la capăt, căci atunci Legiunea intră în anarhie şi se dezmembrează.*" (pg. 248)

Această afirmaţie este în totală contradicţie cu principiile legionare: "***Într-o organizaţie** nu intră cine vrea, ci intră cine trebuie şi **rămâne** cine e **atâta vreme cât e om corect, muncitor, disciplinat, credincios***." (Corneliu Zelea Codreanu - "Pentru legionari", pg. 202, Ed. Scara, 1999). **Deci dacă în Mişcare nu pot rămâne decât oamenii corecţi şi credincioşi, cu atât mai puţin poate rămâne pe vecie la conducere un impostor dovedit ca atare!**

Tatăl Căpitanului, cel care, generos şi naiv, îl susţinuse pe Sima, fiind indus în eroare de demagogia obscurului comandant legionar, s-a lămurit în numai câteva luni în legătura cu impostura acestuia, şi a luat imediat atitudine publică împotriva lui, **retrăgându-i creditul moral pe care i-l acordase.**

Apoi s-au dezmeticit şi ceilalţi, pe rând, renegându-l pe cel care a distrus practic Mişcarea din interior şi a compromis-o în ochii opiniei publice. "Comandantul" rămas fără trupa s-a trezit ordonând pereţilor...

CONCLUZII

I) Departe de a fi un succesor legitim la conducerea Mişcării, SIMA, ajutat de un concurs neferecit de împrejurări, a ajuns "în vârf" prin minciună, trădare şi complicitate la crime.

Nici cei mai puternici duşmani ai Legiunii, ***nici Carol al II-lea şi nici Armand Călinescu, n-ar fi reuşit să-şi aducă la îndeplinire planul de exterminare a conducerii legionare dacă nu ar fi existat colaborarea lui Sima din interiorul Mişcării, prin:***

- ordinele de atentate din nov. 1938 transmise pe cont propriu în calitate de om de legătură în teren între legionarii liberi şi "Comandamentul de prigoană", fără ştirea acestuia, încălcând ordinul Căpitanului de linişte (Circulara 58/1938, reînnoită public din închisoare), astfel Sima motivând asasinarea Căpitanului
- ordinul de împuşcare a lui Armand Călinescu - dat tot pe cont propriu, fără acordul Comandamentului provizoriu refugiat la Berlin - care a avut ca urmare (previzibilă) sângeroasele represalii din partea autorităţilor: masacrul elitei legionare

***II) Sima şi-a dovedit atât incapacitatea de "om politic", cât şi cea de conducător al organizaţiei* pentru a cărei şefie îi călcase în picioare înseşi principiile, apoi propriile legăminte şi, în plus, orice urmă de omenie şi de morală.**

După ce a parvenit la conducerea Legiunii cu mâinile pătate de sânge legionar, a continuat "opera" de distrugere a Mişcării prin aşa-zisa "biruinţă" de la 6 sept. 1940 care a durat 4 luni, băgând Mişcarea într-o nouă şi crâncenă prigoană care a costat **mii de vieţi**. După care a fugit din ţară pentru totdeauna, în portbagajul maşinii unui sas.

Faimoasa scindare (dintre aşa-numiţii "codrenişti" (adică legionarii adevăraţi!) şi simişti (adică noii oameni ai lui Sima) **a avut loc la puţin timp de la instalarea lui SIMA la conducere.**

NOTĂ: *Sursa de inspiraţie a fost chiar site-ul dvs., www.zelea-codreanu.com – Doctrină / Abateri de la doctrină*

ÎNTREBAREA LUNII SEPTEMBRIE: De ce credeţi că supravieţuieşte simismul?
PREMIU: "*Învierea*" (vol. II) – Şerban Milcoveanu.

***

PAŞI PE AMINTIRI *(continuare din pag. 12)*

Au dat şi exemple concrete în privinţa sancţionărilor: un mare număr de amenzi s-au dat celor aprox. 30 de agenţii de taxi din Chişinău, şoferii dorind să preia comenzile în limba rusă "motivând" că nu înţeleg limba română, deşi sunt obligaţi prin lege să o cunoască. Aplauze s-au auzit când un profesor a învinuit guvernul că acceptă existenţa unei legi care face referire la "limba maternă" sau "limba acceptabilă" (?) şi nu pune punctul pe "i", adică folosirea obligatorie, absolut în toate domeniile, a limbii române. Sintagmele amintite trebuie să dispară imediat ca să nu mai genereze conflicte într-un stat ce se vrea a fi suveran şi independent.

La ieşirea din parc am poposit pentru o oră la o terasă din Piaţa Marii Adunări Naţionale, având în faţă o sticlă de bere rece marca "Chişinău". Piaţa era plină de tineret cu un aspect fizic plăcut, care acompania cu glasul o formaţie de muzică uşoară. Mi-am continuat drumul spre hotel, amuzându-mă de reclamele şi anunţurile expuse în vitrinele magazinelor sau pe panourile publicitare – bunăoară: "*Deschis veşnic*" (!) , "*Văzduh în roţi non-stop*" (adică pomparea de aer în roţi), "*Cumperi de aici un televizor şi primeşti gratis o cutie de bere*", "*Închideţi uşa, în sală lucrează condiţionatul*" (adică funcţiona aparatul de aer condiţionat), "*Centrul de deservire medical*". Pe un bener, lângă o femeie voluminoasă, era scris: "Nici o mâncare fără Mariţa!" - numai că nu era vorba despre persoana desenată, ci de ... pachetele de macaroane "Mariţa". O reclamă: "*Vindem eliminatori*" (?!) nu am înţeles-o: M-au amuzat şi numele unor restaurante: "Chietrosul", "Caşalot" (!), al unui magazin de fierărie ("Bomba") şi al magazinelor pentru copii: "Cotcodac", "Cucurigu", "Aluniţa", "Albinuţa". Şi fiindcă a venit vorba de cei mici, aceştia au două teatre de păpuşi: "Licurici" şi "Guguţă".

A doua zi petrecută în Chişinău am parcurs-o fără a avea un itinerar precis . De la hotelul "Cosmos", de lângă gară, unde eram cazat, care are încă în faţă statuia hoţului Kostovschi (care nu a fost dată jos), am ajuns tocmai la periferia oraşului, la Circ. Acesta este în paragină de mulţi ani, nefuncţional din cauza terenului pe care a fost construit (un fost cimitir care a fost transferat într-un alt loc, iar biserica, distrusă). "Pedeapsa lui Dumnezeu!" spun cei care cunosc cum s-a făcut construcţia marii arene de divertisment.

Am descoperit în centrul oraşului **Ambasada Rusiei,** o clădire mare, pe măsura prestigiului. **Pe 28 iunie 2013** a avut loc în faţa ei **un mare miting de protest** organizat de Forul Democratic al Românilor din Republica Moldova **în legătură cu împlinirea a 73 de ani de la ocuparea Basarabiei şi a Nordului Bucovinei de către URSS**, sub genericul ***"Lăsaţi-ne odată-n pace!"*** A participat la miting un mare număr de **oameni care au înfierat deportările în întinsele gulaguri siberiene** şi în cele din Kazahstan, **interzicerea limbii române, falsificarea istoriei, demolarea lăcaşelor sfinte,** scoaterea cărţilor din biblioteci, **ruperea oricăror legături cu Ţara de dincolo de Prut .**

Un **alt miting**, în aceeaşi zi, a avut loc în Piaţa Marii Adunări, în faţa monumentului ridicat în memoria victimelor ocupaţiei sovietice şi ale regimului comunist . Printre cei care au luat cuvântul s-a numărat şi Ion Ungureanu, fost ministru al Culturii şi Cultelor din Republica Moldova, care a spus, printre altele: "*Dacă ajungi să-ţi numeşti fratele <<ocupant>>, iar pe străini, <<eliberatori>>, e foarte grav. Ce poate fi mai tragic decât acest destin ingrat basarabean?*"

Dar să închei: mi-am depăşit demult pagina alocată. Vizita de două zile în Chişinău a fost foarte plăcută, motiv pentru a o repeta ori de câte ori voi avea ocazia.

- SFÂRŞIT -

Poşta Redacţiei

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pentru un an:
50 RON pentru **ţară** (Bucureşti şi provincie); **70** RON pentru **Europa; 130** RON pentru **Canada, SUA, Australia.**
Se pot face abonamente pentru minim jumătate de an.

Ionel Murar – Tormac (Timiş): Reproducem un fragment din misiva dvs., întâmplarea care v-a marcat cu mulţumirea că aţi avut curajul să însoţiţi pe ultimul drum un legionar încă de pe când eraţi copil, în ciuda interdicţiei şi a spaimei: "Oricare dintre semenii noştri ar avea de povestit amintiri. Cu îngăduinţa dvs., am să încerc să-vă redau una din amintirile mele mai umbroase dar care mi s-a fixat în memorie în mod deosebit, şi veţi vedea de ce. Eram la vârsta când nici nu mă interesau şi nici nu înţelegeam multe dintre evenimente, mai ales politice care se petreceau în ţara asta, cu toate că se derulau în jurul meu. Cele ce am să vă spun s-au petrecut la Sân Nicolaul Mare, un viitor orăşel. Într-o după masă s-au adunat la stradă mulţi oameni, dar mai multe femei şi, desigur, noi, copiii, curioşi de ce se va întâmpla la casa de peste drum, la colţ. <<Azi îl aduc pe Lupu de la puşcărie!>> zise o vecină mai guralivă. Într-adevăr, spre seară, pe când se îngâna ziua cu noaptea, a sosit o ambulanţă însoţită de miliţieni. Din maşină a fost scoasă o targă şi dusă în curte. Fiind copil, n-am prea fost băgat în seamă de miliţieni şi am reuşit să mă strecor mai aproape de targă, unde am văzut un cadavru viu. Nişte ochi albaştri băgaţi în fundul capului. Era acoperit cu un cearceaf murdar şi cu ceva pete mari ruginii. Mâinile erau afară: nişte oase acoperite de piele şi vine umflate. Sub cearşaf se vedeau contururile picioarelor. Femeile, şocate şi emoţionate, au început să murmure, fiind admonestate de uniformele albastre, cu şi fără epoleţi: <<Uitaţi-vă bine... Aşa ajung toţi legionarii care se împotrivesc regimului nostru popular.>> Omul stătuse închis ani, şi acum, în 1964, i se dăduse drumul în halul în care l-am văzut. <<Al lui Lupu>> a murit în mai puţin de o săptămână. La înmormântare a participat doar părintele şi familia. Erau şi doi străini bine îmbrăcaţi... Dl. Lupu n-a avut dieci în faţă şi nu s-au ţinut slujbe la fiecare colţ de stradă, după datină. Noi, cam şase la număr, care eram de obicei dieci cu prapuri, am aşteptat un semn de la părintele, dar care nu a venit. Atunci l-am însoţit „neîmbrăcaţi", mergând pe lângă casele oamenilor, până la cimitir. Am aşteptat liniştiţi la poartă până a venit părintele şi o doamnă în negru, care a dat la o parte un prosop alb de pe un coşuleţ şi ne-a zis: <<Luaţi colaci. Bine aţi făcut că aţi venit>>. L-am însoţit pe părintele până la biserică, unde ne-a spus că nu a putut face mai mult şi că bine am făcut că am însoţit mortul până la cimitir."

"Un constănţean, nepot de marinar": Cititorul anonim ne felicită pentru cele articolele din ultimul număr, care se referă la evacuarea armatelor române şi germane de la Sevastopol în 1944. La această acţiune majoră a participat şi bunicul său care era maistru militar pe distrugătorul "Regina Maria" şi de aceea ne scrie următoarele: "Marina Regală Română a înfruntat cu mult curaj un uriaş adversar în Marea Neagră. Raportul de forţe material, al dotării, era de cca. 1/10 în favoarea Marinei Sovietice. Ca exemplu putem da crucişătorul <<Parijskaia Comuna>> (<<Comuna din Paris>>) care singur însuma mai mult decât tonajul tuturor navelor noastre de război. Iar faimosul nostru submarin "Delfinul" era singur în faţa a 20 de submarine inamice care erau permanent operative. Această discrepanţă a fost însă suplinită de capacitatea de conducere a comandanţilor, de profesionalismul şi eroismul echipajelor. Marina noastră militară a avut pierderi mici raportate la pierderile sovietice în crucişătoare, distrugătoare etc. De aici această atitudine înverşunată după 23 aug. 1944 faţă de Marina Regală Română a componenţilor flotei sovietice. Ei au găsit în portul Constanţa navele de luptă ale Marinei noastre acostate la chei, la danele ce le erau rezervate, cu echipaje şi comandă complete. Noii noştri aliaţi care cu puţine zile înainte erau însă inamici, au transformat noaptea de 5 sept. 1944 în <<Noaptea Sf. Bartolomeu>> pentru flota noastră. Ostaşii sovietici, având un comportament total lipsit de spirit militar, plini de ură, mulţi în stare de ebrietate, distrându-se prin spargerea bufetelor, paharelor, a oglinzilor şi a tablourilor, au ocupat toate vapoarele ancorate, acordându-se numai 10 minute echipajelor de a-şi lua bocceaua cu obiecte personale. Personalele de pe ruta Constanţa - Bucureşti erau arhipline, zeci de persoane găsindu-şi loc pe acoperişul vagoanelor. Marina Regală fusese desfiinţată! Toţi marinarii şi comandanţii lor au părăsit navele cu lacrimi în ochi. Contraamiralul Horia Măcellariu a permis plecarea Marinei Germane din Constanţa, deşi se anunţase <<întoarcerea armelor>>, iar despărţirea a fost amicală. A fost acuzat de <<ostilitate şi lipsă de combativitate>>, după terminarea războiului fiind judecat şi condamnat la mulţi ani de detenţie."

Erika Gross - Sibiu: Aşa cum v-am promis numărul trecut, vă informăm foarte pe scurt despre etnicii germani şi activitatea lor în Waffen SS între 1941 - 1944. Minoritatea germană, destul de numeroasă, a cerut strămutarea ei în Germania după modificarea frontierelor în urma odiosului tratat Ribbentrop - Molotov. Astfel, în Basarabia (sudul ei, Bugeac), în 1940, din cele 93.299 persoane au rămas pe loc în 1941 doar 2058; în Suceava din 52.129 au rămas pe loc doar 3734, în Dobrogea din 15.440 au rămas la casele lor 1693. Procentul celor refugiaţi a fost mult mai mic în Vechiul Regat, plecând în Germania 10.091 de oameni, refuzând plecarea 46.258. Marea majoritate a etnicilor germani din Transilvania şi Banat a rămas pe loc. Subliniez faptul că în perioada interbelică etnicii germani au fost loiali statului român. Plecarea lor masivă din provinciile din est şi din nord se explică prin faptul că erau deplini conştienţi că sub regim sovietic vor fi nimiciţi. Strămutarea lor a modificat ponderea elementului german în structura populaţiei României, acesta înregistrând o scădere semnificativă, deşi cu 4% în 1940, în luna mai, se situa pe locul 2 după români. La recensământul efectuat la 6 aprilie 1941 s-a consemnat existenţa a 542.325 locuitori care se declaraseră de etnie germană. De exemplu, au rămas în Timişoara 30.940, adică 28% dintre etnicii germani, în Sibiu 37%, în Braşov 19,1% şi în Bucureşti 25.836 – adică 2,6%. Implicarea armatei române în război, la 21 iunie 1941, a atras, firesc, participarea în campanie şi a militarilor de etnie germană, de la soldat la general. Dar Ion Antonescu garanta saşilor şi şvabilor care nu doreau să se înroleze în armata română, ci în Waffen SS, faptul că nu vor fi sancţionaţi. În România nu era permis portul uniformei germane de către cei înrolaţi în Waffen SS decât pe timpul transportului, la intrarea şi ieşirea din ţară. De asemenea, statul român nu acorda pensii voluntarilor în Waffen SS deveniţi inapţi sau indemnizaţii urmaşilor celor morţi. Dar în primăvara anului 1941 mulţi etnici germani din România încorporaţi în unităţi germane, au solicitat să fie înrolaţi din nou în armata română, cerere care a fost acceptată. Dar nu numai cei înrolaţi în Waffen SS, ci întreaga minoritate germană a avut mult de suferit: în ianuarie 1945, când nu se terminase încă războiul, la presiunea autorităţilor sovietice generalul Rădescu a semnat un decret în care se specifica faptul că toţi cei de origine germană, de la tinerii de 16 ani şi până la vârstnicii de 55 de ani, să fie deportaţi în Rusia, unde să muncească forţat. Nu s-au mai repatriat câteva zeci de mii de saşi şi şvabi, morţi din cauza condiţiilor grele şi inumane de muncă. Conducătorul Grupului Etnic al Germanilor din România a fost Andreas Schmidt, arestat în ianuarie 1945 în urma unei paraşutări nereuşite; a murit în Siberia, în lagăr, patru ani mai târziu.

Emilian Ghika

ISSN 1583-9311
Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Marius Prichici, Viorel Bârzeanu
Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - ***Vinerea, orele 15–17***
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: **cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com**

